Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زرکې دا ستا ښکلو ليمو کې څه اثر پرېوتی
چې د زړه باز مې ستا په درکې مات وزر پرېوتی

وږمې د مړې ځمکې پر سر دم د عيسی ورپوکړ
بيا به ژوندۍ سي پرې له پاسه شين نظر پرېوتی

ګلونو وځئ له خزو په واورې اور پورې کړئ
لاس د سيلۍ نه د کنګل تېره خنجر پرېوتی

چې هڅوي پېښو د پېغلو ته د دښتې بوډۍ
د مين زړه خوږلن کې ګوره څه هنر پرېوتی

وږمې د هيلو کاروان راووست د اوربل سيوري ته
ځکه جبين کې د ليلا نوی اختر پرېوتی

ساقي پام وکړه عطر ويش نه دې چې پاتې نه سو
بېديا د مينې کې غاټول سوی ځيګر پرېوتی

ښامار د تورو نه ګوهر د غزل ځکه باسي
چې د قلم اوده کې سوز د سره ټټر پرېوتی

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخر به ســـتا خواره اوربل کې ټیک د لمر وټومبي
ځـــاروان د روڼ کاروان په غاړه د ګودر پرېوتی

سکور سوی زړه به مې د ستورو په مالت کې منې
د بلال رنګ ګـــوره د حـــورو پر بشـــر پرېوتی

د احســاس غوټه مې خلاصیږي بس د نور په ګوتو
رازمن زړګی مې د غـــزل ټال کې د لـــمر پرېوتی

ځولۍ د پرښـــو لپه، لپه باران لا تازه کـــــړ
ملیاره ســــــتا دلاس په اور کې څه شرر پرېوتی

(د وري پنځمه ۱۳۷۷لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بستر کې د اور رغــــــــړم څو مې تن په پخېدو سي
د مينې ســـور انګار سم ګوندې يار په سوځېدو سي

د اوښـــــــــکو څاڅکي اړوم په تال کې د سکروټو
ســـــــينه په تيغ د وخت کاږم چې لمر په راختو سي

ريبار د ژبې ولـــــــړم خوږو خوږو ســـــــوالو کې
د هيلو ګل ډالۍ کــــــړم څــــو جوګه د قبلېدو سي

چې څــــــنګه ترږې سترګې مې وربرېوځي په لېمو يې
د شـــــرم سورکۍ وريځ يې را خوره پــــــه اننګو سي

وروالوزي نسيم د ســـــويو سويو اســــــويلو مې
غوټۍ د ســـــورکو شونډو يې ورو ورو په رپېدو سي

د خـــــــــولې بلبل سي ترږۍ له نارو نه لاس په سر سي
د زړه مـــــــــرغه چوڼۍ کې د ګوګل په پرېدو سي

مــــــحراب د وريځو وتړي تکل چې د سجدې کــړم
ارمــــــان د پستو شونډو د زړه تل کې په سلګو سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ډوب د حـــــسن سين کې هغه سره سپينه له شرمه
خبر نه چـــې شېبې د خـــوږ ديدن پـــه تېرېدو سي

چې ســـــم تندې وهلې شـــونډې ورسيږي جام ته
آذان سي پېشلمی د روژتي پـــــــه ختمېدو سي

مالت ته د ديدن تږی راغـــــــــلی تږی درومم
شـــمېرم به د وخت ګوتې څو شېبې د بيا ليدو سي

(د غوايي څلورمه نېټه ۱۳۷۷ المريز کال)

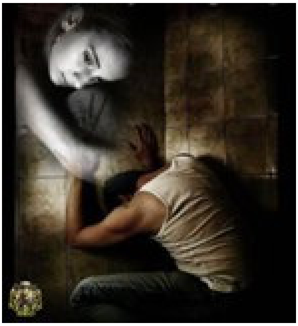

د نور ثڅې

غسل د باران ته د غزل ناوې بربنډه سوه
تود بازار د مینې سو حیا ترېنه په ښنډه سوه

بیا دورې د عطرو د وږمې په لاس کې ولوېدې
نقد یې ځای ونیوه سپېلۍ ترینه په منډه سوه

دا د چا د سوي زړه خوږلن دی په بید یاوو کې
زیری د چا راغی د غمجنې خلاصه ټنډه سوه

دم د کوم عیسا کفن د سپینې واورې وڅیره
تېره چې وروستۍ سلګۍ د مرګ له پراته خنډه سوه

لمر په ډېره مینه پر غریب ثڅې د نور کاږي
لښته د سیلۍ یې لوڅو ډډو ځنې لنډه سوه

ښکاري ترپالنګه یې رسېدلی د ملیار قدم
زوکړه د ګل لرې نه ده ځمکه ګوره ټنډه سوه

(د وري دیرشمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ماتېدونکی

ســـــتا د زلفو کړلیچو کې خــــوځند یون به مې مات نه سي
ســــرکې ستا د کوچۍ مینې پروت جنون به مې مات نه سي

د زړګي پر ســــر به ماته د ســــرو شــونډو پیمانه کړم
سوی ستونی به پرې لوند کړم هوډ پښتون به مې مات نه سي

څــــو ګربت د ارمــــان کارې د یاغي احـساس وزرونه
د ســـــپوږمۍ د ښــار په لورې الوتون به مې مات نه سي

ږدم د ســــتورو سپین خـــــالونه د تیارې په توره تندره
روڼ خـــیال، ځلانده لاره، پاک مضمون به مې مات نه سي

وخـــــــته وسولوه ګوتې څـــو کوی سې رژوه مې
پـــــــه توده غېږې پربوځم شین پرون به مې مات نه سي

پــــو کوه د باد شــــــپیلۍ دې ریږدوه تش منځي دروي
زه د لــــــــوړې سروې ډډه یم ټینګ سکون به مې مات نه سي

کـــــه ته حــــوره د جنت سې زه به تــور رنګ د بلال سم
ســــتا د سپین جبین په لورې پورته تلون به مې مات نه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما دې لار کې غــــــور ځولی پاس پر ســـر یې پښه رسا ږده
چېرته جوړ لـــــه ښیښې نه دی زړه مفتون به مې مات نه سي

زه مـــوجود صنم مې رنګ دی زه دریاب نګار مې څنګ دی
کــــــه دنیا رقیب، رقیب سي کلک تړون به مې مات نه سي

(د غوایي نولسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مټکور

ډېرۍ د زوزو په لېمو اړوو
په ټټ د خوله غړپ د ترخو اړوو

دارو د زهرو په سېلاب جوټه سو
د زړه پرهر په سره اورو اړوو

ګوندې که ور د مراد وټکوي
پورته څپې د اسویلو اړوو

د هیلو بڼ ته د ورتګ په تمه
د دمې مېنه په ازغو اړوو

د زړه ډال نه سته د بڼو غشو له
په تېښته کډې پر اوږو اړوو

د لټۍ څڼو کې ویده نه سو ویښ
څومره چې ژبه په پښتو اړوو

شهید ارمان مو د زړه تل کې خښ دی
پر سر یې خاورې د سلګو اړوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندر نيــــــــولى لمر د کلي زموږ
تور د تيارو څــــــه له په شپو اړوو

د خــــــتګر کوږ نيت ته پام نه کوو
ورانۍ د مېني پــــــــه پردو اړوو

د غــــره په حد کې وار په سپي رانغی
ملــــــــــياره ګاټي به ترڅو اړوو

(د غبرګولي څلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمت باران

د اور په دښته څڅېدلی څاڅکی
د وریځ له سترګو نه یم
خیر دی که ومې ځبیښي سرې سکروټې
خو زه به ونه ایشم
زه به سړه کړمه لمبه د غضب
او د ایرو نه به یې
شین سر راوغوړېږم
د ګلو اور به پدې دښته باندې ولږوم
کرکه به ووژنم، مرګی به مړ کړم
او ژوند به وکرمه

(د غوايي اته ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب

بوډۍ په منډه منډه راغله د چینې غاړې ته
څو زرین خوب د سترو سترګو خپل اوبو ته کړي تېر
خو چینه وچه وه ډېرۍ وو پرې سپېره کودړي
د بوډۍ چاودې شونډې وښورېدې
څه یې د ژبې لاندې وویلې
د پورې شنه کلي باغو ته یې په حسرت وکتل
او خوب یې خوب پاتې سو.

(د لړم نهه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مروره اوښکه

زړه کې یوه خبره تاو راتاوه سي
سره د اور بڅره تاو راتاوه سي

غواړي چې تاله د شونډو ویلې کړي
ډېره زوروره تاو راتاوه سي

څاري د میوند د زمرو لاره نن
پېغله سترګه وره تاو راتاوه سي

کله له اټک نه څادر لرې کړي
کله له خېبره تاو راتاوه سي

مارې د ټټر نه لال د زړه غواړي
مسته پاړوګره تاو راتاوه سي

زلفې د نور کاږي پر ویده احساس
څومره خوندوره تاو راتاوه سي

خوله سوالګره نه ده خو الفت پسې
کې د سوال سندره تاو راتاوه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـــا ملنګې هيلې ګل ورک کړی دی
ژاړې له انـــځره تاو راتاوه ســــي

بيا ســـتړې ککۍ د سالو اور غواړي
ګرځي له ګـــودره تاو راتاوه ســــي

نه څاڅي ګريوان نه ستړه په سترګو کې
اوښـــکه مروره تاو راتاوه ســــي

غـــوڅ به د ملـــيار ژبه سرونه کړي
لړ کـــــه بېخوره تاو راتاوه ســــي

(د غوايي پنځمه نېټه نارنج ګل مشاعره ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرلی لمر

(له اغیار سره خندا څه په کار نه ده)
یارانه د مچ عنقا څه په کار نه ده

دور بریښ د سپینو غاښو درنه غواړي
د کنډاسې خوله خندا څه په کار نه ده

ژبه مله سوه د احساس د لیو نیانو
عقله وېره له بلا څه په کار نه ده

په شپېلۍ د محبت به زلفې تال کړم
دې ښامار لره همسا څه په کار نه ده

بر مې زړه دی سپخېدلی کوزه پرې دی
درزي راسه نور دعا څه په کار نه ده

لبونۍ به کړمه ژبه لیونۍ ته
تش په سترګو کې وینا څه په کار نه ده

څپې اوښکې سوی ستومانه له پایبو سه
سه راړنګه پرې حیا څه په کار نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرهر ګل مې اوبوم په نم د اوښـــــــــکو
چاودو شونډو ته مـــوسکا څه په کار نه ده

ســــر په لاس رقيب آباد کې به دې ستايم
په ټيټکو د اوښ غـــــلا څــه په کار نه ده

شــــــهزادګۍ د ارمانو مې غم پخه کـــړه
ګريوان نه ســــته دي ژړا څــه په کار نه ده

ډول ســــــرني لره مې غوړې څنې ســـــاتم
د پردو ســــاز ته ګډا څــــه په کار نه ده

د پګـــــړۍ پر ســـــر د وړې شـــمله ښايي
بې له دې بله ســـودا څــــــه په کار نه ده

زه ملـــــيار کرلی لمــر لــــــرم په زړه کې
د ســــــپوږمۍ ماته رڼا څــه په کار نه ده

(د غبرګولي اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوګرو میره

وړانګې د جبین دې د سپوږمۍ له مخ نه ځل ريبي
رد ځواب د شونډو دې ماشوم ارمان نه پل ريبي

ول دې د سکروټو شونډو سيځې د احساس فصل
لور مې د قلم څکه لمبه لمبه غزل ريبي

څومره که بانه کړې په رنجو تېره د قاف ښکلې
ستا ساده ککۍ له نورو سترګو نه کجل ريبي

ستونی مې ګړنګ سي کمکی سوال مې په خاپوړو سي
خال د غونډې زنې دې د خولې د خواست تکل ريبي

اوړي د حيا ويرې رنګونه اننګو کې دې
کله اور سي واوره کله سره لمبه کنګل ريبي

دا چې شونډې ست کوي او سترګې دې ګواښونه کړي
دواړه دي ملګري د مين د زړګي تل ريبي

پرېوته کوهي د زنخدان کې مې يوسف نظر
ګوري د زمزم څپو ته تش کتو کې جل ريبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات به جام د شـــــــونډو سي آخر د تلو ســــــو په لاس
پاس شـــــــــــراب خزې لاندې نه تنده ده ده مرچـل ريبي

نه به مري مــــــليار خبر دی که تبږه سوی په څنګ تربنه
عــــــــطر د خورو زلفو دې ژوند ببنيي اجــــــــل ريبي

(د چنګابښ څلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیله خوله

د حیرت چېغه له ګوګل د پرښتو ووته
چې مې کوچۍ مینه خزو نه د کمڅو ووته

نه چې ښکاري نظر د زړه سر په بڼو نښه کړ
ښه د حورو مې کوډل نه د لېمو ووته

ډیوه وه بله د نظر ژبې لیلا څټله
حیا سوه خړه له ډېرې نه په توبو ووته

د خولګۍ ویش وار مې په غسل د خولو کې سو تېر
کافره ټنډه مې ثواب نه د سجدو ووته

توپان د مینې مې ګلشانګه کړه را ړنګه پر ما
هیله د زړه مې په شربت د شونډو سرو ووته

نمروده عقله تا ګټلې وې سکروټې شونډې
خلیلې خولې ته مې غوټۍ له سرو لمبو ووته

(د چنګاښ شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیوري

هغه چې سیوری نه لري نو لمر په کاڼو ولي
سالار د تروږمو ځکه سحر په کاڼو ولي

 څوک نه ستنه چې سلام د نه ویشتو وکړي ښکاري ته
د کرکې ګوتې آن د خیال وزر په کاڼو ولي

رېبار د پاکې مینې ځکه نه رسي مالت ته
ښکارېږي کوم ناولی بر ګودر په کاڼو ولي

ښایسته د شیرینۍ اوربل به بچ سي له تاوانه
مومن لالی تورمخی پاړوګر په کاڼو ولي

سپین ستوري د وطن مې پردیسي دوړو سپېره کړل
د وخت دغه ناتار مې د زړه سر په کاڼو ولي

کاروان د ارمانونو په بېلارو لارو سر سو
ترشا غلیم د تللي پله اثر په کاڼو ولي

په ګاټو به د سترګو ښکلوم هر یو ګوذار یې
رقیب مې چې په لمسه د دلبر په کاڼو ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــــیاره نازولې کبر دومـــــــره ړنده کـــــړې
ما ســـــــــر ورته نیولی دا ځـــــیګر په کاڼو ولـــې

(د چنګابښ پنځه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې ګـايه

څاڅکي، څاڅکي څڅېده د زړه په دښـــته
اوبوله يې د مينې ښـــــــکلې لـــــښته

د الفت بوټی چې ټول غوټۍ، غوټۍ ســو
د باران ناوې سپرلي کې سوه پرې ســخته

تور تندی مې د اشـــنا په وره کې مات سو
چاته نه ژاړم له دې ناکـــــــــــامه بخته

که زه، زه وم نو به زما په خوښــــــه څرخې
اوس د بل په مراد ګرځــــــه ياغي وخـته

سي نيمکـــــــــــړې په بل څه ګايه د مينې
د پښتو ژبه ســــــــوګند لره سوه هسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چیغه

چــــا په ګـــــناه چا په توبو وخوړم
څه عقلمن څه لیونو وخـــــــــوړم

په غابښ چیچلو مې پولاد ویلې کـــړ
خو د وربښمو زولنو وخـــــــــوړم

کرار، کرار یې راته پښې څـــــــتلې
نسکور ګړنګ سو مه څپو وخـــــوړم

ډېرې مې وایستلې داړې آخــــــــر
کندهاسې خوله ژامو پستو وخـــوړم

هغه ســــــوګند سو مه چې پلی نه سو
ډېرو ناولو، ولو خــولو وخــــــوړم

مرتدو شونډو په ښکاره څـــــــتلم
شېخې خوله شاته د پردو وخـــوړم

ذهین ســــــرونو کې بې سره ســومه
په غېړو سر تشو سرو وخـــــــوړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې پرښنه سي د وړانګو خـوراک
د ګل وطن مخ نه شغلو وخـــــــوړم

لمبه ســـــوم وسوځېدم دوړې سومه
شهيدو اوښکو سترګو سرو وخــوړم

د ګربت ځيرې ککۍ چــــــا تړلي
تېپس په ځو رنګه ځېرو وخـــــــوړم

ملـــــياره دادې د شاړ بڼ چيغې دي
وايي سپرلی بوله سڼو وخــــــوړم

(د زمري پنځمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غم تيکی

اې د صـــــبا ستوريه د شپو له تيکي ووځـــــه
وســــپږېږه ګل ســــه د ازغو له تيکي ووځـــــه

څو به ليو نيه شـــــمېرې ولونه د خورو زلـــفو
ځه د سپوږمۍ ښــــار ته د تيارو له تيکي ووځه

مارې د تتېر نه به دې لال د زړګي وبا ســــــــــي
نور د پاړوګرې د کمځو له تيکي ووځـــــــــه

خپله مينه مينه سه دارو سه نا ســــــــــور تېر لره
بس د بل په ياد د شـــــــوګيرو له تيکي ووځـــــه

وڅڅېږه لاندې ګوندې زړه شين سي ګلونه ســـي
اوښکې پښتنې نور د ښو له تيکي ووځـــــــــه

هيلې راژوندۍ سه د سپېرو شونډو په څـوکو کې
پړق وهه خندا سه د سلګو له تيکي ووځـــــــه

خياله هرڅه مات کړه خو د زړه کعبه ودانه کـــــړه
مينه کې د نورو ســــــوګندو له تيکي ووځـــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل سه په سکروټو کې، نمرود ســــرونه وځنډه
اې خلیله عـــشقه د لمبو له تیکي ووځـــه

وینې مې اوبه سوې اســویلي مې د وږمې څپې
لښتې نوره شنه ســه د غرمو له تیکي ووځـــه

مړه ســـول مقتدیان امامه ګوره ماسختن دې کړ
ماته کړه روژه دې د توبو له تیکي ووځـــــه

(د زمري شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه، توره او قانون

مستـــه نغمه یم د بلبلو پســـرلی جـــوړوم
ځلانده توره یم، قانون یمه ســـــړی جـــوړوم

دا چې کترې کو شــــېروم د ټوکیدلي صــورت
لیونی نه یمه د مینې لـــــیونی جـــوړوم

ما په بیلتون کې پخې کـــــړې د وحدت قصیدې
زه د احــــساس په دم کودړونه منګی جـــوړوم

د ســـــینې چج کې د خوږلن مخ نه اېرې ځنډمه
دانې دانې یې ټولـــــوم تربنه زړګی جـــوړوم

ســــــتړو لیمو نه را تویېږم په کـــــمره د ټټر
د نور ځړوبی یم له کـــــاڼو نه غمی جـــوړوم

کجکول په غاړه ټپې زړونه، ځــــیګرونه غــوا ړم
د ځلمي هوډ خوځنده ده یون ته سپیلنی جـــوړوم

خیر که سوځیږم ځاځکي ځاځکي پرې له پاسه ځاځم
د الفت مزي ته مرجانو کې ســـوری جـــوړوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیسه وړي د غنمو د ملـــــــیار غـــــــزله
آزمون د وخت ته د احــــــمد بابا لمسی جوړوم

(د وړي شپږمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترې او ښکه

لاندې څـــــــڅېدله خو ستنه سوله
ښکاري ســــترې او ښکه پښتنه سوله

تلله خـــــداې خبر د چا خاطر وو چې
بیا د سترګو کور کې میلمنه ســــوله

اوس یې د جــــــبین لیدو ته تږی یم
څو مـــــــره په پوړنې کې درنه ســــوله

زه یې نارو اوو لـــــــــره هو کــــړمه
دا زما روا ســــوالو ته نه ســــــــوله

ورو په ورو د تورو زلـــــــفو ماره یې
تاوه ســــــــو ملیار ته زولنه ســــوله

(و وږي اتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو ایلبند

خپل دي رانه پاتي په پردو مې ګـــــرځوې ځـــــه له
حسنه د ژوندو په هديرو مې ګـــــرځوې ځـــــه له

زه خو بس د ستا جبين ته سوی ســــــــپېلنی ومـــه
ښکلې اوس د نورو په سرو مې ګـــــرځوې ځـــه له

ما دې د سپين مخ لاروکې ډېرې شـــــپې ليدلي دي
لمر کې مې د ېره کړه په تيارو مې ګـــــرځوی ځـــه له

دا چې راته مينه کې له جـــــــــرم او له توبو وايي
پرې مې ږده په دا ســــــې ليونو مې ګــــرځوی ځـه له

ما خو مې دا خامه ځواني ســــــتا په خوله کې درکـــړله
پورته مې کړه وريت سوم په لمبو مې ګـــــرځوی ځـه له

خير به سي د شونډو په ايلبند کې لږ ځـــــــه مـــېنه را
زه ساده کوچی يم په ښارو مې ګـــــرځوې ځـــه له

پر ېږده ځاځکي، ځاځکي لاندې توی سمه سيلاب سمه
وخته دا په ځوکو د ښو مې ګـــــرځوې ځـــــــه له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې ناسپړلې غوټۍ زه مـــــــليار د حـــــسن يم
لاس راکړه چې ګل سې په ازغو مې ګـــــــرځوې څـه له

(د ورې شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سترګو جنګ

پېښه يې د سترګو خو بانه د زړه په سر لګي
هر ماشوم چې کاڼي واروي په قلندر لګي

سپين مخ نه يې شين ټيکری سو لرې سا مې لنډه سوه
بيا مې په چونۍ کې د ګوګل د زړه وزر لګي

څه وکوم شېخه دې ګناه نه ځان نيوی نه سم
چېرته چې وي ښکلي زما تږي پرې نظر لګي

اوس دې چې دمه کړمه پالنګ کې سر د شوندو را
دې جنت د حسن کې جامونه د کوثر لګي

خياله چې ټيټ نه سې هسکه مېنه تل د هسکو يې
هر چېرې لومړی په لوړو څوکو نور د لمر لګي

(د تلې لومړی نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو خيبر

تا پرون صبا وېلې خو نن په بل صبا تړې
هر ځل چې مې وار رسيږي ور دې د ښکلا تړې

خو چې مې رټې زه به نارو نه لاس په سر نه سم
يوه ورځ به مې خوله په خبر د شونډو خامخا تړې

زلفې مخ نه لرې کړه سپوږمۍ تندر نه وباسه
ښکلې خو په تورو تروږمو سپينه رڼا تړې

اوس دې چې ورشو کې د ځوانۍ ښکلا شنه سوې ده
آس مې د نظر خله په پړي د حيا تړې

تا خو دې د حسن بڼ ته زه ملیار نيولی وم
دا د پير بابا په توغ ريښکی په نوم د چا تړې

(د زمري اوه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه زړی

دا چې ته یې ســـره سپینه زما رنګ لکه مـړی دی
ســـتا پـــه اننګو کې مې کـرلی د زړه زړی دی

خود به تنده زور کـــوي د خولې پسې به خـوله غواړم
تا مې دا تنهاکې ځــیګر مـالـــګه کې لړلی دی

ځـــو پکې د شـــونډو له انګور نه جوړ شراب نه یې
مات ســه ســاقي خم دې زما خـمار لره نیمګړی دی

حسنه تا خو لېچې د برې تاوې کـــړې خو شرنګ نه سو
زه کونړ یم که چا دې له بنګړو نه شـــور شـــړلی دی

هسک اورمېږ به ګرځي په ورشـــو کې د تنکۍ مینې
ځو د خیال د آس غــاړه کې ســـتا د زلـــفو پړی دی

دا چې مې غـــزل نه نن د وریت ارمـــان لوګی خیږي
چغ مې د ســـــندرو په ځــــنځیر د اور تړلی دی

مست ســه ابا ســینه برید د اور ســه د رقیب پله ته
نور نو د ملــــیار د صــبر کلی اوبـــو وړی دی

(د تلې اوومه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سـرو شونډو خزه کې دی سـرتېری د پېزوان پټ
ارمان یې له ګـوزاره ځـکه ځان کې ساتې ځان پټ

د اور غوړونه ځـک دې د احساس غړونه سوځي
په زغـره کې د تورو تربنه سـاتمه جـانان پټ

په خـال مینه سـتا کړې سجدې د ګرځېدو دي
د وریځو د محراب لاندې دی سپینو کې شیطان پټ

د اوښـکو پېغله ووته سـرتوره لـه لېمو نه
له شـرمه مې زخمونو د ټټر کې سـو ګرېوان پټ

سـپرلیه لږ څه وسـپړه دا تور ګل د بڼو یې
ښـکاریږې رانه دې کې دی زمانه ټول جـهان پټ

روژه مـو سـوه کلونه ملابانګ مو تر غوږ نه سـو
امـام د کلي نه دی؟ کـوي ځان لـره آذان پټ

ملـیاره ښـاپېرۍ د زړه د نور حجاب کې ساته
د نن دا ټولې ښـکلې لرې سـترګو کې دیوان پټ

(د تلې شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت پېغله

زړه د مینې مسلمان سو شپه او ورځ دعا د جام کړي
په محراب کې ستا د وریځو تور امام پسې قیام کړي

ستاله غاړې نه راښکته ګلورین ځای کې دمه وه
اوس هغه او ښکه زمزم سوه ډک جامونه یې سلام کړي

د ښو لښکر دې ټول سو تورو سترګو دې او ر بند کړ
پښتانه سره جرګه سول فیصله په نوم د قام کړي

د مین تږې زړګي مې سوال روژه دواړه په خوله دي
خو د سرو شونډو مالکه یو ماښام نه بل ماښام کړي

ګوره ودې لید چې ناوې د قدرت څومره ده ښکلې
ملا ! ته چې پرې مین سوې خود یې هیله خاص او عام کړي

نه پوهېږم ورته څه سم دا د وخت پېغله له وریځو
کله جوړ راته محراب، کله لیندۍ کړي کله دام کړي

(د لړم نهه ویشتمه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوره زرکه

څـــانګه، څانګه هيله د رڼا په لـــــمن پرېوته
او ښـــــکه مې زمزم سوله چې ستا په لمن پرېوته

مار وخوړل خـــر بچي يې بوره زرکـــــه ولاړله
خداي خبر ســـلګۍ سلګۍ د چا په لمن پرېوته

دا چې چغ شهيد سو د بلبل په خوله کې، ګل ومړ
نه چې د يار ژبه د ښـــــېرا په لـــــمن پرېوته

وړې بار د سلګيو پېغلې شونډې په تنکو څوکو
ســـترګه د کوم ګبر د خـــندا په لمن پرېوته

ميره د ســـــراب به سي اوبه ما جـــل وهلي ته
پـــــېغله د آمين که د دعـــــا په لـــمن پرېوته

اوس به په توبو توبو دنــــــيا په تـــوبو راولي
ناوې د تقدير مـــــــو د ملا په لـــــمن پرېوته

نن د غــــــزل تورو نه د چـــا د راتلو غږ راځي
ښــــــکاري چې د بخت ملکه زما په لمن پرېوته

(د لړم نهه ويشتمه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زفاف شپه

څومره ښکلې شپه وه محتسب ځنې حساب ورک وه
زما نه وې تسبې ورکې مـــــلا ځنې کتاب ورک وه

زه نـــشه، پتنګ نـــشه، ډیوه نـــشه وه جام نـــشه
ما نه لید ســاقي، ســاقي زه نه لیدم شراب ورک وه

زما ښنبې د شـــــونډو خلاصه وه ستا د سپین بدن
هو ښ ســــره حیا وه تللې حــسن نه حجاب ورک وه

هرڅـــــه هرڅـــه ځل وهل د میني نور وینځلي وو
شـــېخ نه ؤ، دوره نه وه، عــذاب نه ؤ ثواب ورک وه

شـــــونډې به لا وچې نه وې جـــام به بل راپرېوتو
تنده وه هرلـــــــورې ډک رودونه وو سراب ورک وه

زمـــــا آدم خــــیال کــوډل د میني نه راونه ووت
زلفې د درخــــــو یې لـوبولې ترې رباب ورک وه

تېره شــــــپه جنت کې وم مېلمه کوربه مې حوره وه
زما نه وو ســـوالونه ورک هغې ځنې ځواب ورک وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو بلبل يو ثـــــاڅکی عطر د غوټۍ خوله کې
پاڼی په چکچکو سوې مـطرب نه نغمه باب ورک وه

(د لړم نهه ويشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کڼو ښار

د زړګي مــــليار مې ړوند سو ګلان غوا ړي له انځره
د کڼو ښـــار کې يې سوال دی د ګونګي د خولې خبره

يکه زار يې دی وژلی، بګـــتی، لـــندۍ ژړيــــږي
د ډول ســــتوني کې ده ماته د پښتون د بخت سندره

لکه ســـور د اسرافيل سو هر پوکي کې اېلبند وژني
د شپونکي شونډې پردۍ دي که شپېلۍ سوه مروره

يا حــــسنونه نظر وژني يا نظر د ســــــترګو بد سو
که نه څـــومره مات منګي مو سپېلني کړل له ګودره

د دنيا غيرتي خدايه بل مــــيوند زما په نوم کـــړې
زيړ ايوب زړګی مې غـــوا ړي بيا ملاله سترګه وره

فرياد چېرته يو ســـــم شـــښخه په هيڅ حد ترلې نه ده
زما د زړه د خراغ غــــله ده يوه پـــښغله پاړوګـــره

زه خو ځـــښت هغه ځپه ده بې له مانه ښــکلې هيڅ ده
که هغه خور د ســــــپوږمۍ ده زه د لـــمريمه بخره

(د ليندۍ لومړۍ نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلاد لمر

ته سپوږمۍ که پرښته يې څه بلا يې تېغ نظرې
ستا پښو ته کښاوې سوې د رڼو ستورو ککرې

خبر آذان د مينې وکړه د ماشوم احساس په غوږ کې
ګبر خيال مې مسلمان کړه اې د حسن پېغمبرې

سره مښو که سرې منګلې هسې ګرځې زيارتو کې
زما د زړه باز يې ښکار دې پستې سپينې کوترې

دوزخې بادونه بار دې د وږمې په نرمو ولو
دار د وړانګو کې ځړېږي پېغلې زانې سپين وزرې

د رڼا توره په لاس کې لمر جلاد سو ستورې وژني
مرګ د نور په ګډا لمانځې د تيارو د ديو لښکرې

پړسېدلې سينې اوړې ځوانيمرګ کبان اوبو کې
د چينې تې زهرجن سول تربنه نه راځي شکرې

ډېر ګلونه د ښو وو تاندو هيلو غوړولي
پانې، پانې اوس رژېږي لار بدله کړه دلبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کم اصله

ما هڅه ورته تیلی کړلو
د زړه وینې مې تیل کړې
ما ویل چې به ډیوه سي
خو
هغه شیطان څراغ سو.

(د مرغومي اوه لسمه شپه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز کیسه

تش جـــام دا ســـې کیسه په خوله بربنډه وه نېولې
چې شـــېخ بیګا د رز د جـــینۍ ګـــنډه وه نیولې

په ټوکو ، ټوکو پــــښه د چا د شـــپې وښـو یېدله
ســــبا یې بیا په تور خـــواره ملـــنډه وه نیولې

ســـــودا په رضا ســـوې زهد ه زه ملامت نه یم
د شـــونډو پېغلې خـپله ســـینه ټنډه وه نیولې

د لـــــمر امام ویده وو خـــو ګل پرښې وځنډ لې
پستې دا د مـــزې شــــپه د بره لــنډه وه نیولې

پنډ ي د وچو شـونډو مې پېزوان ته عرضي ناست وه
د خال ســــپاهي ترې بیا د شـــاتو ګنډه وه نیولې

(د مرغومي اوه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

جواز

په ملا نرۍ ځلمی مچکې له ګل مخو اخلي
خو ستا له وېرې خوږې نارې تو کوي خوارکی
ته بیا په هر سهار ها خپلې مبارکې شونډې
په دې تو کړو باندې ښې غوړوې
ته د مچو په تفاله خوله تېرکوې خو زموږ
ماشوم د شونډو ته ببو د ګناه بوخ، بوخ کوې
ستا شات خوړلو ښه جواز د ښکلولو راکړ
نو زه هم والوتم ، مچۍ سوم، بڼ د ښکلو ته ځم
پوه سوم چې شات دومره خواږه دي نو مچو به څه وي
ولاړم مچکې له پې، مخو اخلم
او ته کندو ته راځه!

(د مرغومي د برشمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدر

سـالارد ښو د نور په ځل جنګ د کابې ګټلی
لاهـوليوال د يون بل بـدر له لمبې ګـټلی

د رڼا ګوتې د تياري مـری ته ورسـېدې
ياغي مـلنګ جنت د حـسن له توبې ګټلی

د ارمان مـېنه مې ولجه کـړه روماني ملکو
واک د خـندا مې د پېزوان لاندې سوبې ګټلی

د جـواري ميدان کې څه بايلې ناکامه بخته
لال د زړګي خـو د آزمـون تېرې شېبې ګټلی

شـېخه هغه پالنګ چې ته يې تر سبا يادوې
مـليار په نره د انګورو په تسبې ګـټلی

(د زمري اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړګي چونغر

د خوږې حـــورې خوله چې ستا له جامه پاتې سوې
د ښـــکلا د یاد تسبې ده له امــــامه پاتې سوې

روژتي لالیه څه ســـوې دا د سپینې خولګۍ مــیره
ســـتا په تمه ډډې شونډې څو ماښامه پاتې سوې

د لمبه زړګي چـــونغر کې لا د کــکوبک آواز دی
دا ســــې مه ګڼه چې زرکه له کـــلامه پاتې سوې

پت د مینې په ځــــای سوی د نظر په پاني پت کې
هـــندوکۍ الله الله کړي له رام رامـــــه پاتې سوې

ژبه دا ســـې اوده کړې برګو غـــبرګو پاړوګــــرو
تل د زړه کیسه ترې وروســـته له سلامه پاتې سوې

ښــــکلوي للمي ګلونه د نوا د پل ښـــــکالو یې
د راغــــه تر خنګه غلې څوک له دامــــه پاتې سوې

که څه هم د ســـپېدو خوب وم هېڅ تعبیر زما ونه سو
لکه برخــــــه د یتیم چې تل له پامــــه پاتې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازې ته مې د اوښـــــکو هــدیره د ګرېوان نه ستره
د ښو په تور تابوت کې له ناکـــــــــامه پاتې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه چمبه

د زړه غــــلې چمبه مې چا په مــــینه تخنولې
که لاس د مسیحا ده وچــــه ویـــــنه تخنولې

د هـــــیلو پېغله کټ کې د زړګي اوړي را اوړي
مولا دې خـــــیر کړي بیا مومن شیرینه تخنولې

د ســــوې شپېلۍ غږ سره شرنګۍ سو د پاولیو
ښـــکاریږي کوم کوچي بیا خوشه چینه تخنولې

څـــــه پام ساتۍ کاواکې مې په بدو ونه لمانځۍ
د ډډو شـــونډو ست خـــبره سپینه تخنولې

ملــیاره په دوو سترګو به دې خود ګلان ټوکیږي
په څـــوکو د بڼو دې ګـــلورینه تخـــــنولې

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې چېرې ښکلې وینم زړه مې ښوی له واکه وځي
غزل، غزل لوګی مې د ځیګر له کاکه وځي

ښکالو د کوم چنار خیال یې غوږ ته رسېدلی
د تورو چته پېغله مې له خوله کاواکه وځي

یو لال مې وو ساتلی خو د ستا ناکردو وسو
د هر توري په ځای یې پاس پر سر تناکه وځي

یاغي لیلا تر څو به راته ږدې په شونډو ګوته
نږدې دی ډک زړګی مې د ګرېوان له څاکه وځي

د قاف د غره دېوان یې تښتولو ته په څار دي
د شعر ښاپېرۍ ځکه له قلم شکاکه وځي

ملیاره څو دا ستا میخور نظر په میکده وي
تر هغه به خوږه نشه له بنت تاکه وځي

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سخات

هلته د شپې د ځپر لاندې د سپوږمۍ تندي کې
باران وهلې دوه خيشتې توتکۍ ګونګې ناستې
ډيوې د اوښکو بلوي د کوم ارمان په قبر
او باد تارونه د ستار خوروي
سخات د سندرو ويشي

(د وري لومړۍ نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

په بڼکه د ګربت
د شنه اسمان له مشوانۍ نه
یو څو څاڅکي رنګ را اخلم
او په پاڼه د سپوږمۍ کې
دغه سوې دعا نغاړم
پښتانه پښتانه ډېر کړې !
لویه خدایه !لویه خدایه !
او زما د زړه په ژبه
د شملو ټولې خبرې
د کيږدیو ښې سندرې
را پېرزو کړې لویه خدایه !
لویه خدایه ! لویه خدایه !
(د کب پنځه لسمه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتينواله

زما ښيښه خوښه ده
زه په ښيښه مين يم
ځکه، ښيښه نه په چا سيورى کوي
نه له چا ورانګې نيسي
ښيښه تور، تور ښيي
سپين، سپين ځلوي
نو
زه په ښيښه مين يم
زما ښيښه خوښه ده

(د وري شپږمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

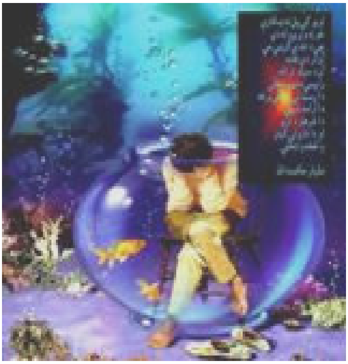

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لنډيو شرنګې

په ما تړي دا څـــــه تندر له پاســــــه پرېوتلی
راکړی جــــام مې څو ځلې له لاســــه پرېوتلی

دا نيم ســـــوی الوی زړه د چا په اور ستې کړم
مـــجمر د مينې ســــوړ سو له براســـه پرېوتلی

ملالې د لنډيو په شـــرنګې باندې يې جګ کړه
د هســــکو برېتور ځلمی له آســــــه پرېوتلی

ملـيـاره په سينه کې دې دا هسې وړې هينداري
د يار ياغي نظــــــر دې له الماســــــه پرېوتلی

(د غوايي پنځه ويشتمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رنجو پڼې

چمبې وهي دوکړه مارانې د غم
د وير کړزه بیا په ورا راغلې
او د سپوږمۍ له کلي
خدایزده د چا دېرې ته
خدایزده د چا کلي ته
خدایزده د چا بدو کې
د خندا ناوې په ډولۍ کې د سلګیو بیایي
او د رنجو پڼې په پېښو کې
رنګې بنګې اوښکې
لکه همزولې د خندا د ناوې
امیل امیل دغې ډولۍ پسې ځي
نو
ځکه رڼا د سپوږمۍ تته ښکاري
ځکه د نور چینې ځبېښلې برېښي
او تندر نه ماتیږي

(د وري دیارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لـــکه خـــبره مې د ژبې ســـر ته ښــــکلې راځي
غـــزل، غـــزل سي د زړه کور ته نابللـــې راځي

منتر به پوخ ســـي او ها ســـپينه تښتېدلې مـاره
شـــونډې به چيچي د شـپېلۍ غبر ته به غلې راځي

د خال امامه راته ســـتوري يې ســـجدې ته بوله
د تورو پېغلـــــه د زړه وينو کې وينځلې راځـــي

ښــکاري کوم باد بيا د څنار له څانګې خرپ ايستلی
چې رنګ کودر نه ســـوې ساندې د سينځلې راځي

کوم ســـندر بول سر به يې بيا له سرې مرۍ کښيوځي
خولې د ټيغکې نه نوا نن د بلبلـــې راځـــــــي

د ښـــا پېرېو توغ به بيا ســـــي په لنډيو پورته
د قاف ميونه ده ملالـــــۍ توره ايســـتلې راځي

د شــــونډو بڼ کې يې ملـــيار د بوسې زړی ايښی
ځکه يې خوله باندې غوټۍ، غوټۍ ښکنځلې راځي
(د غبرګولي پنځمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ازغي په خــوکو وړي د ګل جنازه
په ټيک بار ســـوې د اوربل جنازه

د خال امـــام نه تکــبيرونه تښتي
پيکي راوړې د ســــنځل جـــنازه

حبش لښکــــر يې د ښو را دړومي
مينو وکــــــــړئ يو د بل جنازه

خوشـــاله توره دې ايستلې ساته
لږ ده چې بار ســـي د مغل جـــنازه

مليا ره زړي مو د بخت وچ ســـوي
چې په اوږو ګــــــرځوو تل جنازه

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غنمو وږی

زه لا په خپلو ولو بار وم
هېڅ امام مې نه وو
چې جنازه مې وکړي
خو د نړۍ د تقدیرونو باچا
زما په برخه کې بیا ژوند ولیکه
هوکې ښکالو د کوم ملنګ د قدمونو راغی
او د غنمو دوه درې وږي یې د نور په ګوتو
زما سپېرو څنو کې ورو وتومبل
ماته یې ژوند وباښه
او زه بیا بېرته زه سوم

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساهو په یاد

سپین کتار د زاڼو مات سو سیسۍ ژاړي غلې غلې
چنار رنګ د عاطفې سو څانګه ماته د سینځلې

د شنې ولې سیوری ومړ د بنګړیو شرنګې ومړ
د رنګونو مور سوه بوره د ننګونو زړکی ومړ

په د بړې د ولولو کې د ماتم چیغه سوه ګډه
د ننګیال ویر ختم نه وو ساهو وتړله کډه

بل ځلانده سیوری ووت د ادب له رونړ مداره
بل ملنګ بل قلندر مو ولاړو ووت له کتاره

شنې ځولۍ د پسرلي نه یو ګلاب په خاور پربوت
د احساس د پیر له لاسه سپین کتاب په خاور پربوت

بیا د بل بلبل سندرې د مرګي رانجو کړې غلې
چنار رنګ د عاطفې سو څانګه ماته د سینځلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګيله منه اشنا

ګرانه پوهېږم ګيله من يې رانه
چې په خبرو دې ستايلی نه سم
ښکلا ويشتلې د منکر غشي ده
ځکه د راز کيسه ويلی نه سم
دا چې لېمې هم څه ويل نه کوي
هره خبره يې په اور اوړي
دلته هرڅه هرڅه غوربږونه لري
آن د ښو د څوکو شور اوري
نو راځه !
راځه چې نور روږه د ګونګې نيسو
بس د زړګي تل کې به مينه پالو
يوه ورځ به ګل سي څانګې څانګې به سي
شپه به کړي رڼګه وړانګې وړانګې به سي
بيا به په هر ځای کې ستاينه يې ستا
بيا به هرڅه هرڅه کړي ژبه پيدا
بيا به سپېرو څښو نه ګرد وڅنډو
له غلي ډول نه به آواز جګ کړو
بيا به د ېرې ته چلمونه باسو
له زوړ رباب نه به هم ساز جګ کړو
بيا به ښکاره غاړه غړی سو اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به مسرې د کاکړۍ سو اشنا
خو اوس راځه روژه د ګونګې نیسو
بس د زړګي تل کې به مینه پالو

(د کب څوارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

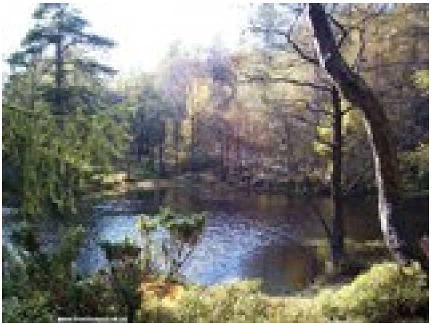

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ځـــنګه بېخودي ده چې نغمې په تار ښــــويږي
هر واري له ســـاقي نه جام زما په وار ښــــويږي

چا بنګ زمونږ ملنګ ته د قلنګ په نوم ورکـــــړي
يا يې پل په لار ښــــويږي يا يې پل نه لار ښويږي

نه يار ســـته، نه چنار ســـته د منګيو ميره ســـوځي
مرۍ، مرۍ خوله يې په سپين مخ کتار ښــــويږي

مودې ســـوې د ټپو پېغلې ته چـــا رانجه ورکـــړي
سُر مات دی، لی ګډ ســـوی له مطرب ستار ښويږي

ملګـــرو د قدرت د ښـــا پېرۍ کوډې دي نورې
دربار کې يې د ډېرو د ايمان مهار ښــــــويږي

د مينې مســـــلمان سه که د حـــسن جنت غواړې
د وصل له صـــراط نه يې بس ســـره کفار ښويږي

ملــــياره د ســــپوږمۍ مخ د منګر وربځو نيولې
قلم مې ځکه تم دی او کـــرار کـــرار ښـــويږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تر څو چې مې د خيال چنار غوځـــيږي ځانګې ځانګې
تر هغو به مې ژبه لا غځيږي ځـــــانګې ځــــــانګې

هغه وله اوس نه ستــه چې نومونه مـــــو پرې ليک وو
خو مينه مــــــو ژوندۍ ده او غـوړيږي ځانګې ځانګې

د هار په ځای په ســـــــپينو غاړو هـار د دورو زانګې
رانه سې ! که اواز مې درر ســــــــيږي ځانګې ! ځانګې !

چې څـــــه ګلان به وکړي زړه کې ســــتا نوم مې کرلی
دا اوس خو تور لوګی تربنه جــــګيږي ځانګې ځانګې

په ما وچ موري ســـــــپينه ابۍ وچه ســــــي د وربځو
ډک تي ګوره په نورو ور خـــــــوريږي ځانګې ځانګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تندر ورا ده ناسته د سپوږمۍ کلي کې وير دی
شپېلۍ ده ماته سوې د کېږدۍ کلي کې وير دی

د خوارې سندربول لالي ته چا رانجه ورکړي
سلګۍ، سلګۍ، سلګۍ دي د غوټۍ کلي کې وير دی

يوازې سوه نازکه به اوس ترک له غمه وچوي
آه اوښکې هم ترې ځي د توتکۍ کلي کې وير دی

هر ول د ګارګوتي پيکي تابوت د يو ارمان سو
پېزوان دی وژل سوی د نتکۍ کلي کې وير دی

شرنګې د لنډۍ نه سته کاکړۍ په زينديۍ سوې
ايوب له تندې مړي د ملالۍ کلي کې وير دی

شپول ړنګ رمه ده ورکه د شپونکي شونډې پرې سوي
ټول کړکي سوځېدلي د (هوسۍ*) کلي کې وير دی

بندي ده توره ديو سره سرواله د لنډيو
(مغروره*) کړي سلګۍ د (ښاپېرۍ*) کلي کې وير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملــــــــياره ســــــتا غزل ته به څوک دم د مسيحا سي
دېره د رباب ورانه د شـــــــــپېلۍ کلــــــي کې وير دی

(د وري اوه لسمه نېټه ۱۳۸۰ لمريز کال)

* (هوسۍ)، (مغروره) او (ښاپېرۍ) د ليوال صاحب د ارشاک او اوشاس انځورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا نذر

لا توري سترې نه دي
لا اوښان وږي ښکاري
او د ځوځانو پر ځای
زمورږ د مېنې پر ګلانو باندې شخوند ماتوي
لا پټ په سپینو کې شیطان زما ساده ولس ته
جام د کوثر کې د مرګوني زهر غړپ ورکوي
لا مې د ستورو کور تیاره دی
په تورتم کې اوسي
او د سوال لپه یې ړنده ده
له شیطان ځراغ نه
د رڼا نذر غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر زوره اشنا

وایه تر څو به اشنا
ستا د نادودو پېټی
د تقدس په نوم پر سر ګرځوم
قسم نړدې دی سترې ملا ځنې مې کړس وخیږي
او ناویلې نابللې مې په ژبه راسي
بیا به نو تاته، ماته څه پاتې سي
وایه سر زوره اشنا
سپینو کې توره اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په اور د ترږمو اوښـــــکو مو د زړه کلا ســو ځیږي
و مخ ته د پی، مخو مو ایمان حیا ســــــو ځیږي

دا ځـــنګه له مالوچه پو ست صورت برخې راکړی
لمبې يي هلته لـــــرې دلته زموږه خوا سو ځیږي

دننه مو د کـــــومې نازولې ګــــــناه اور دی
د لپو په زانګو کې مو ماشـــومه دوا ســـو ځیږي

ســــــپوږمۍ شپنه د ستورو د لمبو تندر نیولې
نو ځکه په شـــپېلۍ کې د الفت نوا ســـو ځیږي

دې اور نه به روڼ مخی دا د مینې کــــور راوځي
چا ویل چې د ملیار زړه کې د ګل ښکلا ســو ځیږي

(د لیندۍ اوه لسمه نېټه ۱۳۸۱ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هوس وم رانیولی له ګــــــرېوانه نیمه شـــــپه کې
ســـتا سترګو پردی کړی وم له ځانه نیمه شپه کــې

که چېرته په لاس راغــــــلې زړه له ډاګه به دې ولم
څووم ځلې مې باســـــې له ایمانه نیمه شـــپه کې

څه خوږ رنګین مــــــزل یې زما په برخه وو لیکلی
د شـــــونډو په پل راغلم تر پېزوانه نیمه شـــپه کې

ستمی وو پسپسی وو پاس په بره بامبوټې کــــــې
د شونډو سوال کوو کوم چا له چانه نیمه شــــپه کې

چې هسک سي پر اوږو مې د ښکلا څوکو ته یوسي
د خدای غزل را واوروه جانانه نیمه شـــپه کـــــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پیر زورور وو د ملنګ خــــــدای یې پرده کړې وه
چې د یاغي ســــــترګو په یاد یې لږ نشه کــړې وه

که نه د تاک د مرید لورته خـــو موږ تږي ناست وو
خو موږ په زوزو شــــپه کړه تېره هغه ښــه کړې وه

شـــېخه یو څه مې زړه ببوا که بل پیی مخې ښې دي
قــــسم یو څو شـــــېبې له مخه مې توبه کړې وه

هغه ســــــهار مې د قلم ژبې رنګونه شـــــیندل
چې په کودوړو د مات سوي خم مې شــــپه کړې وه

نه چې د ســــــپینې خولګۍ بیه دې له سر واوښته
ګلې واده خو دې د شـــونډو ښـــه پخه کړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

میره

لوبغاړي: راوي- د راوي ملګرى- شاعر ملنګ- خړ ملنګ

(راوي)

دلته سپين لمنې څومره ژر په ناروا نيسي
دلته په آسانه تيارې مخه د رڼا نيسي

دلته بې پوښتنې تهمتونه په سپوږمۍ تړي
دلته بس د اور په ځنځير ستونى د شپيلۍ تړي

دلته لا د زاڼو د کوترو ښکار روا ګڼي
دلته ډيري خلک د هوسۍ منډې ګناه ګڼي

پيره له دې ځاى نه مې ګيلې درته راوړې دي
څو ترخې شيبې د ترخه عمر مې پيبيلي دي

راسه په رڼو سترګو يو سوى انځور ووينه
راسه مخامخ دلته نادودې د اور ووينه

***

هاغه لکه زرکه چې په څوکو د پنجو ګرځي
ها د پېغلو ميره چې چاپيره له منګو ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه چې کمڅۍ يې ښـــاماران د زړونو ښکار کوي
هاغــه چې په هرواري کـــــــــتلو په زړه وار کوي

بس د ښــــــايستونو او حـــيا پوره هـــيندار ه ده
ښــــــکلې دنياګـــۍ ته د ورتلو رنګـينه لاره ده

دا چـــې نه يې کورکې يې چوپتيا ګونډې وهلې يې
ته به وای ګونګۍ دي ټولې شــــونډې غلې غلې يې

دا خو بس يو کـــان د ښـــو ده پټه خـــزانه يې ګڼه
سرســـــر د شودو ده د الماس ســــوچه دانه يې ګڼه

پټه ده حيا کې د پښـــــتو دا د ســـپين غر هوسۍ
کټ مټ لکـــه زغــــرو کې ولاړه د هنر هوســـــۍ

بس دی پيره تاته يې هـــمدومره لنډ پيژند ښــه دی
وايي چې په ډېرو ليوني خوښ يې لږ خوند ښــه دی

بيابه موده وروســــــته مخامخ د پېښو ښـار کـوو
ښــه پای ته به يې دواړه دعاګانې وار په وار کـوو

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

(څه موده وروسته)

(راوي)

پیره ښکاري پا ېلې د کیسې ته تلوسه کې یې
دا سې راته بریښي چې راغلی نیمه شپه کې یې

(د راوي ملګری)

یاره ما ویل ګورم که مې چېرته بیدې میره سي
زه به یې مرید سم که دا میره زما پیره سي

شرنګ به سم، لونګ به سم، ملنګ به سم غزل که سي
سرترپایه رنګ به سم راجوړ د مینې چل که سي

دغه نګه پرښه به د ګل پاڼو کې ساتمه
دا د عطر ناوې به سنځل پاڼو کې ساتمه

(راوي)

پام پیره لږ تم سه ستا د پټو سترګو منډې دي
لاندې به ګوزار سې ستا په مخ د ګړنګ خنډې دي

مینه دې له پیله نیمه خوا سوه چې نیمګړې ده
دغه ښایستو کې د بل چا په بند ترلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته کوم شاه زوی دی چې د دې زړه یې ګټلی دی
دا لکه ښیښه حسن یې پیر ځانته منلی دی

کال کېږي چې زړونه یې د نظر په تار تړلي دي
هیلې، تلوسې یې د ارمان هار کې پېیلي دي

دلته د مینانو لا د مینې پټ ساتلی دی
دلته محبت لا د زیارت غوندې سپېڅلی دی

دلته مینه ټوله د حیا په لاس پسوللې ده
دلته لا تر اوسه مینه هغه شان آغلې ده

دلته خو دیدن بس د نظر یو جنګول کېږي
دغه د نظر جنګ د دیوانو ځملول کېږي

دلته مینې پیره د اوبو غوندې سپېڅلې دي
دلته د دیدن شېبې زمزم په شانې ولې دي

مور د ځلمي لار په ریبارۍ پرنده خاوره کړه
څو ځلې یې هلته د خیښې ځولۍ اواره کړه

پلار د جینۍ سر کې د ولور ورانه نشه لري
اوس پورې ښکارېږي چرګ یې بس یوه پښه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د ريبارۍ سره خبره ډنډوره سوله
ميره پلانۍ غواړي ! ښکته پورته اوازه سوله

دا اند وو چې دوی دواړه خو مځکه آسمان لرې دي
مور يې په کوم زړه دې مرکې ته وردانګلي دي

خلکو ويل هرومرو څه پټه غلې منځ کې ده
دا زړورتوب خو بس د مينې خواږه رنځ کې ده

بس د خلکو خولې دي څوک خولبول وراچولی سي
تشې نغارې ښکاري خو کلي ورانولی سي

لښته په نازک مخ د تهمت سيلۍ وهلې سوه
دا چې نګه شرنګ نګه نغمه وه غلې، غلې سوه

نور ددې خوارانو د نظر مزي لنډ سوي وو
ټول د کلي خلک ددوی مينې ته خنډ سوي وو

ډېره موده وسوه ددیدن مانۍ يې ړنګه وه
دا د حيا زيرمه د ديدن پسې ملنګه وه

تېر ماښام يې پانې د ديدن په اوبو ولې سوې
اخ د زړه يې ووت د ګوکل لمبې يې غلې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې اننګي سـره دي چـا ځـه ورته منلـي دي
چـا یې په تندي کې د ارمـان زړي کرلـي دي

مـورته د ځلمي هـم لـږه لاره ورکـړ سـوې ده
ځـکـه د خـیالونو دنیاګـۍ یې نوې ، نـوې ده

ځـه پیره نن بس دی پدې ځـای د کیسې دمـه ده
دلته به یې پرېږدو چـې لا مـیره مـو بېغمـه ده

ګـورو له دې وروسـته به پدې مالت کې څـه وینو
خـدای خبر چې څـومره به ترخه څومره خواږه وینم

***

(شپږ میاشتې وروسته)

(راوي)

پیره وایه شـپږ میاشتې ددمې څنګه تیرې سوې
برخې د کیسې دې دي په یاد که درنه هېرې سوې

زما خو یې د ذهن شـنه ورشـو ټوله نیولې ده
بس دغې کیسې مې په زړګي کیږدۍ وهلـې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګرى)

زما ســـره هم سأ غوندې ملګرې ده تر اوس پورې
پاتې يې رابوله زړه مې تنګ دى نور نو څه ګورې

دې مورمړي ځـــنډ خو د وينې په شـــان خوړلى يم
پاې ته د کيسې دې ياره مـــړې تبې نيولــــــى يم

(راوي)

دې ورځـــــو کې ميره د هوســـيو ډل نه بېله ځي
کټ مټ لکه کلــــــه چې خيال غـــزل نه بېله ځي

اوس تياره ماښـــام کې د ګودر په لور ځنبيږي ځي
شونډې يې تل ښـــوري ته به وايې چې غړيږي ځي

ډله د همزولو يې ها ګـــوره په لار ګډه ســـــوه
جګه د عطرونو د ښـــــــايست رنګينه ګډه سوه

نه ستـه ده ســرواله يې مستي ددوى نيمګــړې ده
چــا ترې ښـــا پيرى د خوشـــاليو په غلا وړې ده

څه شېبه به تم ســــو چې رڼا خپل ټيکرى وځنډي
وخت د منډو تړو غوټه بيا په بډه ومــــــــنډي

(c) ketabton.com: The Digital Library

میره به پېدا سي ښــــا پېرۍ ماښامۍ ســـوې ده
سيورو نه ويرېږي مار چيچلې هوسۍ ســـــوې ده

شونډو يې خندا څه چې ترخه موسکا هم نه زده ده
اوس ددې منګيو ميرې شـــــور او نوا نه زده ده

(د راوي ملګرى)
بس دى ياره ځـــو به دغه حـــال يې زه ليدى نه سم
تيرېږي نه جوړ نه يم دغـــــه غم ته ټينګيدى نه ســم

خامــــــخا پدې غـــرونه نادودې وربدلې دي
دا چې مستې سترګې يې له ښـــكاره دربدلې دي

ښــــــكاري زلزلې يې د زړګي ښـــار نړولى دى
شـــــرنګ د خوارۀ غږ يې د لمبو ځنځير تړلى دى

ځه چېرې ګو ښـــــــه غاړه په غاړه دا غـــم وژاړو
ښـه پاى دې كيسې ته د ښايست له خدايه وغواړو
***

(راوي)
درې مياشـــتې ترمخه زموږ د ميرې بخت په غم پرېوت
پاس د وير په كرښـــــه د قدرت د لاس قـــــلم پرېوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت د دې ګلپاڼې له رنګين حسن نه رنګ وويست
خدايزده په کوم تور يې له سينې چم نه لونګ وويست

پيره د غه راز به له رڼې هينداري وپوښتو
ځه چې له شاعر ملنګ نه تللې لارې وپوښتو

(د راوي ملګرى)
ياره خداې لپاره ماته ګوډې ماتې مه وايه
ما ساده ته دا د راز کيسې ميراتې مه وايه

زه نګه آمې يم ملنګانو نه په ځنګ ګرځم
ځپل رنګ نه وبربړم له هيندارو نه په ځنګ ګرځم

(راوي)
دا هغه هينداره ده چې بس وښو کې ښه ښيي
دومره ده آغلې چې سکاره سکاره راته ښيي

دا خو د شاعر ملنګ د خيال رڼه هينداره ده
بس د عاطفې او مينې ښارته سيده لاره ده

راسه پدې پوه سو چې مو ميره چا ځپلې ده
دغه د نوا شازادګۍ ولې غلې، غلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګرى)

سمه ده، پوهېږې د ښکلا له غمه مړېمه
چېرې چې ښايست وينم کتلو ته يې پړېمه

ما ته د ښايست کوغم ښادي دواړه ښاغلي دي
زه ساده مليار يم ټول ګلونه ماته ښکلي دي

ځه توکل په خداى چې دا کيسه پاى ته ورلنډه کړو
هرڅه چې پېښېږي د غه غوټه به په ګنډه کړو

***

(راوي)

ځه چې د شاعر ملنګ خيال له ګوتې ونيسو
دا مريد د خال راوي د تال له ګوتې ونيسو

ځو به څو د راز د ښاپېرۍ ورغوى ولولو
ورو، ورو به د دې رنګې کيږدۍ ورغوى ولولو

ستر ګې د شاعر ملنګ دي ژبه د شاعر ملنګ
غوږ سه اوس به واورو نوې، نوې کيسې رنګ په رنګ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

(شاعر ملنګ)

اورئ !د اوبو غرږ راځـي لرې څوک شپېلۍ وهي
هــلته د ګودر غاړه کې غلې څوک سـلګۍ وهي

خدای ته د ســــــندرو په دعا لاســونه ونیسئ
دې د اوبو غــــــږ ته د خیال غـــــورږونه ونیسئ

دا د اوبو غږ نه دی د مـــــیرې د حـــــــال ژبه ده
ســــــوی اسویلی دی د نیمګـړي وصال ژبه ده

راسئ دې ګــــودر ته ځیر سئ دا رڼه هینداره ده
تاســــــو چې منزل ته رســـوي دا هغه لاره ده

دادی انځور راغی اوس نو تاســـو ننداره کوئ
پو په یو ها نورو ته ددې ناورین کـیسه کـــوئ

***

(راوي)

پیره وینې دغه د شـــــاعر ملـــنګ هینداره ده
دغــــــې رڼې پاڼه کـــــې دنیا د راز په لاره ده

دا مو د شـــــاعر ملنګ د خـــیال رنګینه ژبه ده
وایي چې اوس مـــــیره مو پرته په کومه تبه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګرى)
دا خو کوم زيارت دى ښکاري مړو سره سر سولو
لاړلو آشـــنا خپله کيسه خاورې په ســر ســولو

(راوي)
ځه چې ورننږدې سو ښــکاري دا د راز سرغوټه ده
هر څه چې دى دلته د ســـــرو زرو ډکه موټه ده

دادى انځور خپله رانږدې سو د اوبو غړ ســــو
اورې؟ د کوم چـــا د ننواتو او توبو غـــــږ سو

(د راوي ملګرى)
دا خو کوم ملنګ دى ګوره څه په دوړو خړ ښکاري
ســـم دم دوزخي دى د دنيا په مخه پړ ښـــکاري
***

(خړ ملنګ)
راغلئ بختورو، زما ســـترګې خو هم ځلور ګړلې
دا د دنيا شـــپې ورځې مو ماته ســم په اور کړلې

(راوي)
ته ځوک يې او موږه ته په څه ســترګې په لاره وې؟
ښـــکاري چې راتګ نه مــو خبر لا وار له واره وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(خړ ملنګ)

زه د ګناهونو پېټي لاندې ستړی، ستړی یم
سم کنډر، کنډر کلی یم خړو اوبو وړی یم

ما سپک د ښایست ښاپېری، سپکه یاده کړې ده
ما د بدمرغۍ کړزه ډېره ښاده کړې ده

ما شرنګ د بنګړو ترنګ د سندرو غلی کړی دی
ما د بېلتانه د شیطان هر حکم منلی دی

زه سر په دنیا د دوزخونو اور لړونی یم
زه بس د تور سرو سر ته سم د اور پړونی یم

(د راوي ملګری)

ورک سه سم خنځیر یې ستا اورمېږ د ماتولو دی
زه یاره دا خړ خو له خبرو نه وتلی دی

(خړ ملنګ)

تم سئ خدای ته ګورئ زه د هغه راز سرغوټه یم
تا سو یې چې په لټه کې یئ زه هماغه موټه یم

راسئ چې د میرې خورکۍ ټوله کیسه تېره کړم
ګوندې که لږ څه ها غم لړلې شبه هېره کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ډېر ښه مې یادېږي یوه ورځ پلار ځان له وغوښتم
ویل یې زویه غوارم یو درانه څه کې دې وپوښتم

ما د چمتووالي ګونډې غبرګې پلار ته کېښودې
سرترپایه غوږ سوم د دنیا ناندرې مې پرېښودې

پلار ویل وایي چېرته که منې د ونې سرې سولې
پوه سه چې بڼوال ته رابرسېره اند بېښنې سولې

دې ورځو کې زما په زړه هم سوچ کېږدۍ وهلې ده
ځکه چې زما د بڼ میوه هم رسېدلې ده

خدای سته زویه نور له مرکو نه ستړی، ستړی یم
دغو رېبارانو نه بس پوزې ته راغلی یم

وایم چې راځه پدې په هاغه آمنا وکړه
بیا هم ټکنی سم زړه مې وایي نن سبا وکړه

غوارم دواړه نن دغه دروند پېټی د راښکته کړو
خیال سره شریک کړو سم منزل ته د لار لټه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه وایم پلاني او پستانکي خان نه یې واړوو
دا د شاتو پېتۍ د (زمري) په وره کې واړوو

ته څه وايې زویه دا وروستۍ خبره ومنم؟
ستا په اند مانۍ نه دا کېږدۍ په نره ومنم؟

ما ویل پلاره سمه ده زما هم درسره هوکړه ده
ښکارې زموږ مېنه کې بس دا د خوښۍ زوکړه ده

مور مو هم له دغه نیول سوي هوډ خبره کړه
ورو، ورو مو خبره د خوښیو رادبره کړه

مور ویل داسې ښکاري کومه ټکه رالوېدو کې ده
زړه مې هسې شین دی دا ښادي په نه کېدو کې ده

ښکاري لارې ببله سوې ککۍ کجل نه بیله ځي
میرې ته څه پېښ دي له همزولو ډل نه بېله ځي

ډېره موده کېږي سندرماره لور مې غلې ده
ښکاري چا په غلا ترې د سندرو دلۍ وړې ده

زه به د لورکۍ د زړګي خوښه رادبره کړم
څه چې ورته پېښ دي له هغه به ځان خبره کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور د خپلې خوښـــــــې پاره لږ موده غوښـــــتلې وه
پلار ورســـــــــره دغـــه موده درې ورځې منلې وه

لا دوهم ماښـــام وو چې مې پلار د برې ته وغوښـــتم
څه وو؟ پلار غـصه وو، یربدلم چې ترې وپوښـــــــتم

غږ سوکېنه، ما ویل کوم کوهي کې ځوک ځکېروی کوي
خدایه خیر کړې بیا مو په خوښـــــــبو ځوک تېری کـــوي

پلار ســــــر راچت کړ دواره ســترګې یې سکروټې وې
خـــــــدای خبر له کـــومه رالوېدلې کـــومې ټکې وې

شـــونډې یې ورو وښـــورېدې ویل یې چې بې پته سوو
نور د نارینتوب له مســـــتانه آسه راښـــکته ســـوو

لږ که چېرې تم ســـو دا خـــــبره ډنډوره نه ســـــــي
دا د بې ننګۍ څـــــــبره مو خلـــکو ته ښکاره نه سي

لاس او پښې مې سستې سوې وانې مې تښتېدلې وې
هک پک ومه واکې د خـــــــبرو رانه تللــــــــې وې

پلار ویل دغه ســـــپکه ننه شـــپه له دنیا تېره کــــړه
ښې ښښـــانې یې د عالـــم له ذهنه هېرې کـــــــړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به لـــه دې کلي له دې ســـیمې پښې ســـپکې کړو
چېرته کـــوم راغـــه کې به دا پړې څـــېرې پټې کـړو

خور دې درته ښـــیم چې یې ښـــه ګـــلان کرلي دي
هرڅـــه دې ناولې د ګـــــناه پـــه تول تللـــي دي

چېرته به یې د څـــېرمه ځـــنګله څنډو کې مرداره کړي
دغـــه د پېغور ناره به ګـــونګه کړې کـــراره کـــړې

سترګې مې تیاره سوې آسمان تندر مځکه اور ســـوله
څـــپله نازولې خور مې ښـــه د پـــېغور ســـوله

بس هماغـــه شـــپه مې په مرۍ چـــاړه ورتېره کـــړه
هـــا مسته هوســـۍ مې بېګناه له دنیا تېره کـــړه

بله شـــــپه په خوب کې نازولې مـــیره راغللـــــه
مـــا ویل کـــــومه حـــوره د جنت له پیره راغللـه

غـــږ یې کـــړو لالا تا خو به یو واري پوښـــــتلې وم
پته به دې کـــــــړې وه چـــې ولې کـــه ناولـــې وم

دو مـــــره به دې پوښـــتې وم چې ولې غلې، غلې وم
څه غـــم کو مې ســـتونځې د ګـــونګو په بند تړلې وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا خو مې لا ډکې له ګیلو سترګې ونه لیدې
تا خو مې د ننګ او د پښتو سترګې ونه لیدې

بس شانه دې سم په پسته غاړه چاړه تېره کړه
سم دم ځناور سوې د خورکۍ مینه دې هېره کړه

ما به درته وېلې چې لالا خورکۍ دې ولې ده
هسې بېګناه د کوم تهمت غشي ویشتلې ده

دا چې تا ګناه ګڼله زه یې خپل قسمت ګڼم
ښه او بد دا ټولې بس ترلې په نیت ګڼم

ما به درته وېلې چې لالا کلکه رنځوره یم
نس کې مې دانه ده له دې شرم نه ترووره یم

ما او تا خو دواړو په یوه تي خولګۍ اېښې وې
دواړو د حیا مزله کې خپلې پاپۍ اېښې وې

دواړه ماشومتوب کې پښتنې ابۍ ترلې وو
دواړه د پښتون پلار پښتنې مینې پاللي وو

هې ارمان پښتونه تا به یوواري پوښتلې وم
څومره که ناولې وم تا ولې به غوښتلې وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس که لږ غیرت لــــري نو څـه کفن راوبښه
لویشت قـــبر، یو ځلی څه حـــیا د تن راوبښه

سم مې له سهار سره خورکۍ په عزت خښه کړه
سیمه د قبره مې د ګــــــلاب په ځلي نښه کــړه

بس له هغه وخته د خورکۍ زیارت کې دمه یم
خدای سته که شـــپه به له دې ځور نه بېغمه یم

***

(راوي)

پیره دا څه تریخ پای دې کیسې ته قسمت ورکړلو
لاس یې هم ونه رپېده بده چـــا چې د کړو کر کـــړلو

خدا یږده ځومره میړې ددې وچ غیرت خوړلې سوې
خدا یږده ځومره ښکلې سندربولې لاړې غلې سوې

ځو به په بېځایه ننګ ګلونه رنګ په رنګ سېځو
ځو به په سرزوري ضد ګټلی برم د جنګ ســــــېځو

ځو به لکه مچ د پښــــــېمانۍ لاس په تندي وهـــو
ځو به وچ ګودر ته تشې باټې د منګـــــي وهــــــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور د داســــــې میرو دروند آزار په غاړه ګرځوو
ځکه د غړانده لمبو هـــــــار په غاړه ګرځـــــوو

خاورې به مینده نه سي چې سر باندې یې وشیندو
مځکـــــه به پېدا نه ســـــي چې قبر پکې وکـــیندو

دا چې آســـــمان نه رالوېږي دوا د کومې ولـــې ده
ورونه چې پړ نه غـــــــواړي د هغې پاکې جلـــې ده

زموږ میرې خو آن په مرګ زموږ د پګړو پت ســاتي
دا آغلې نجونې پت پښتـــــــــو لکه آیت ســــــاتي

د لړم ۱۷ مه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

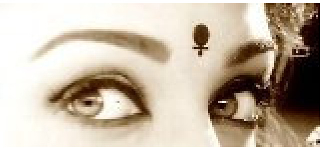

(c) ketabton.com: The Digital Library

برښنا لیک

قسم دی ها زړه ونه مې زښت ډېره یادېږي
چې مور به ویل پېریان پکې جرګې لره ټولېږي

چې ما او تاته جوړه ترې د مینې سپاره وه
د توت هغه شاغوټه چې له لرې راښکاره وه

ترې لاندې مو چې ټکنده غرمه کې مېلمستیا کړه
شړومبې به تا راوړې وې او ما به ډوډۍ غلا کړه

ادې به په نارو د ډوډۍ خورئ سوه سترې سترې
خو زموږ نه د نانځکو کورکي وه لوږه وړې

هغه ورځ دې یادېږي چې په سرو سترګو ژړل دې
مېړه مې دي نانځکې رانه پټې دا ویل دې

سپېرو چاودو غومبرو کې دې اوښکې لارې، لارې
زما نه یې ورکې کړې وې ماشومې لارې چارې

ما پړنګ وهل او غبرګه مې له تا سره ژړا کړه
"سلګۍ" سلګۍ، سلګۍ کې مې د ستا سره سلا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې نن پخپلو کـــــې نانځکې ســـــره وکـــړو
شاګی او ناوکۍ به ســـو او نور به څـــه او څـــه کـــړو

سلګۍ دې سولې غلې نرۍ شونډې دې موسکۍ سوې
دوه ســــترګې دې باران باندې نمجنې توتکۍ سوې

ســـتا هوکړې سره سم مې ویل چې ځم بېرته راځمه
د ګل بابا له بڼ نه دنداســــه درته راوړمــــــــه

په لار کې مې له کــــوره ستالفۍ کاســـه کړه غلې
کې تشه مې کړه ټوله د بېګا شـــپې خیشته کـــړې

تا سرې په دنداسه کړې شونډې تورې دې وې سترګې
زما مخ ســـــپېره مېره وو ځلېدلې پکـــې ســــترګې

بیا څنډه د ټیکرې دې اننګــــو باندې کـــــړه تېره
پدې دې ماته یاده کــــړله چـــاره رانه هـــېره

لســــتوڼی مې په ناړو کړ او مــــخ باندې اخته سوم
ما ویل چې اوس به څومره ښایستوکی او سیکه سم

تا کړس خنداکې ویل مخ دې تک سور لکه بیزو ســو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ګوره دا ســـتا خو لکه حسن د درخو ســـو
جـــوړه مو جـــوړه نه وه لا نګریزې خیشتې نه وې
ســـــندرې لا پیل نه وې او چا ډزې کـــړې نه وې

هلک نری چـــنار ته لا یو څـــه مـــهال وو پاتـــې
چې یونا څـــا په غبږ سو ، خدای دې ورکه کړه میراتې

مېره دې په کوڅیو کـــې منګولې کـــړلې خښـــې
زما په ســـر او ډډو یې هـــم څپېړې کـــړلې یخې

همهغه مو بېلتون وو چې دا نن یې شـــلم کال ســـو
جومات کې مو د مینې چې د ېره ســـپېره دجال ســـو

اوس ښـــکاري چې دجال، د عشق ولیانو دی شـړلی
د مینې شـــپېلۍ نه زده، ښـــا پېریانو دی شـــړلی

ها تېرې ښې شـــېبې لـــکه پرون غـوندې رایادې
ته وایه ســـتا یادېږي که هـر څـــه دي درنه پاتې

کېدای سي بیا دې هو کـــړې سره بېرته راژوندۍ سي
ها غلې او ماشـــومه مینه شرنګ وهي شپېلۍ سي

منم چـــې دا یورپ دی خو زما ســـره لا سته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه داســـې دنداســـه چې د ها تېرې نه ښايسته ده
يوه د غـــزل ټولګه ســـــيپاره زمـــونږ د مينې
کې نغښتې ده ماشـــومه نندا ره زمـــونږ د مينې

راځـــه چې ها ماشومې دنياګۍ ته بېرته لاړ ســـو
دا دنګې ماڼۍ خوشـــې کړو کيږدۍ ته بېرته لاړ سو

خـــــبر يم ها زړه ونه لا دنګـــــه ده لا شـــنه ده
خو پرته زما او ســـتا نه يې ښايسته بشره سپېره ده

د کډې آس مې زين دی د دوهـــم وري پـــــه تمه
بس تم يم که په لـــــور د وطن ځې راســـره سمه

***

شپې ســـولې کلونه برېښـــنا ليک ته په کـــتلو
ځواب کې دومـــره ځنډ سو چې مې ساه سوه په وتلو

موده د انتظار که څـــه اوږده وه خـــو خـــوږه وه
بس کټ مټ لـــکه ســـوځنده تودوخه کـــې روژه وه

ځواب کې مې سـلګۍ، سلګۍ تر لاسه کړې سلګۍ نه
په برخه مې يوه نوا هم نه ســـوه له شـــــــپېلۍ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمکۍ ژبه د مینې مې ماشـــــومه ګونګۍ ښــــه وه
له دې چتې ســــلګۍ نه ها ســــپېره ناوکۍ ښـه وه

د وري ۲۲مه ۱۳۸۵ لمریزلېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شعر ښاپېرۍ

کله چې آســــمان کې ستر ګکونه وهي ستوري
کـــــله چې په پاڼو د ګــــلابو پرښــــه اوري

کـــله چې له لرې د شپونکي د شپېلۍ غږ ســـي
کله چې ګاونډ کې مو د چا د ســــــلګۍ غږ سي

کـله چې کـــــوم څوک ډېوه په لاس رڼا کې وينم
کـــــله چې د مور پسې ماشــــوم ژړا کې وينم

کـــــله چې پلو کې څوک د مات منګي کـــو دړي
ژړ، ژړ ټولوي او په غاښـــــونو چـــيچي زړي

کله چې ســـــپېرې پښې د چندوړي کړې ګـامونه
کله چې څوک وار ته کړي دوه لاســــه سلامـــونه

کله چې ټالۍ وهي ماشـــــوم د اوښ په بار کـــې
کـــــله چې چا لاره ورکه کــــړې يي په ښار کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې څوک اوښ په بډه کړي سره له باره
کله چې څوک لور ته شنه بنګړي راوړي له ښاره
کله چې د دار په ستنه څوک وهي څرخونه
کله چې د سر په بیه سي د خوله نرخونه

کله کومه پېغله چې غلطه سي ښکنځل کې
کله چې سنځل ګل جینۍ وتومبي اوربل کې

کله چې ماشوم رېبار خبر دوه ځلې وايي
کله چې شاعر کومه کوچۍ ملکه ستايي

کله چې د پېغلو جنګ سي سپېنې لېچې اوري
کله چې په لاس د ورېمې ښکلی اوربل ښوري

کله چې کجير وهلې زانه خوب کې راسي
کله چې د چا د مينې هيله نيمه خوا سي

کله چې شیدو پسې وچ موری ماشوم ژاړي
کله چې څوک چا نه سپينه خوله په نره غواړي

کله چې کوم سیند له وچکالۍ سي لارې،لارې
کله چې د چا شوندې سي ولې په مردارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو چې کــــوم غزل کې سې ښکاره تر هغه پورې
بس زما د شــــعر ښــــا پېرۍ ته مې په زړه اورې

د غوايي ۱۳ مه، ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

دود

زړونو کې درزا ســـوه چې د آس د ششنېدو غـــږ ســو
والوتلې بنې چـــې د ورا د رســـېدو غـــږ ســـو

ســـــترګې د نتکۍ د باز لیدلې توتکۍ په شـــان
داســـې رپېدلې لـــکه باد کې د کېږدۍ په شـــان

هـــغه وخت وریاد ســـو چـــې یې تره "غمی" وژلی وو
وروســـته له جرګې یې قـــام پدغه ســـلا سوی وو

بدو کې نتکۍ به زوړ چـــنار ته ورکـــوي تره یې
ظلم دی کبلۍ به خـــوله د مار ته ورکـــوي تره یې

دا خـــواره مـــیراث وه او د دود په بـــند تړلې وه
بس یوه روانه جـــنازه وه غـــم لـــړلې وه

میاشت وروســـته ها زوړ چنار د مرګ په سېلۍ پرېوته
تور د کـــونډتابه شـــال په کـــوژدنه نتکۍ پرېوته

اوس دغـــه میراث کـــبلۍ "انار" ته ودوي تره یې
وینې د "غمـــي" ددې پـــه نذر پاکـــوي تره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خــــــــواره ناوکۍ وه لــــــــکه پاڼه رپېدله چـــــې
ښــــــــه د ګل غوټۍ وه شېبه وروســــــــته رژېدله چې

ځــــــــــانګه یې په یاد وه چې په بدو واده ســـــوې وه
کال وروســـــــــــــته واده نه له وهلو چې مړه سوې وه

پټه خــــوله وه ورا ناوې پخـــــبلو پښـــــو روانه وه
جــــوړه جــــــنازه وه چې په ســـــــرو لمبو روانه وه
***

زوم وو لــــه بهر نه را روان د وطــــــــن لــــور باندې
دې ته وو په لاره چــــې دعا وکـــــــــړي په ورور باندې

وروســــــــــته رســــــېدو نه د دعـــــــا په ټغر کېناستو
دود ســــــــره ځــــــو ورځې د ژړا په ټغر کېناســــــــتو

دې ټولــــــه مــوده کــــې په نتکـۍ د بدو وار نه وو
خوار تنکۍ زړګۍ یې ســــتغو سپورو نه کرار نه وو

ویر موده پوره ســـــوه یو ماښـــــام وو چې ورو وټکېد
وروسته بیا کوم ځوک نږدې کوټې ته په زور وټوخید

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د نتکۍ وښــــــــويید د مرګ خوله پرې راغلله
لښــــــــته د ګـــــــلابو رپېده ځیله پرې راغــــلله

ســـــــر باندې یې د چا د تاوده لاس تودوښه پرېوته
نور په ځان پوه نه ســــوله په درز بې هوښــه پرېوته

کله چې په ســــد ســــوه نا اشنا غوندې مالت کې وه
دا ســــې ورپه زړه ســــوه ګڼي مړه وه په جنت کې وه

هکـــــه پکــــه پاتــــــې وه د ذهــــن يــې وزر نه وو
هرڅـــــه بدل ســـوي وو په ســـترګو يې باور نه وو

***

غـــــږ ســــو زه انار یم ته زما د ژوند ملګــــــرې یې
ســــــمه ده چــې قــــام ماته په بدو کې راکـــړې یې

زه به تا هېڅکــــله ســــــتا د تره په بدو نه نیســــــم
دغه ناســـم ســــوي دود نه سترګو کې بس ښه نیسم

دا بـــد نه دی دا د بـــد مـــــینځـــــلو یـــوه لاره ده
کـــرکه په الفت چــې بدلـــوي دا هـــغـــه چـاره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دود خو سپین روبو زموږ ولی دود منلی وو
موږ وو چې دا ولی مو ناولی کارولی وو

ګوره چې پښتو کې ستا پلو څومره ښاغلی دی
اور د دښمنۍ ورونو کې وژني څومره ښکلی دی

ځکه زه ګڼم د نور له کلي نه راغلې یې
وینه چې په مینه مینځي ته هغه آغلې یې

لاس را کړه ملګرې ولی دود مو ببرته ولی کړو
دا د دښمنۍ او دا د بدو غږ به غلی کړو

راسه چې په ګډه دغه هیله او اند وروزو
بس په مینه مینه دغه داغ له زړونو وتوږو

ته ماته ډیوه یې پرښته یې مینه مینه یې
ته لکه کوتره د سخي د زیارت سپینه یې

راسه او زموږ زړونه هم ځان غوندې سپیڅلي کړه
نور د ستغو سپورو د بدل غږونه غلي کړه

راسه زما د عمر غلي کړکي ته نوا ورکړه
شرنګ یې کړه شپېلۍ کړه دې مړه ژوندون ته سا ورکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځــه چې بې له مينې نه بل څــه ته ځان وزګار نه کـــړو
دا نيمګـــړی ژوند له هېڅ او هېڅــه ځني ځار نه کـــړو

د وري ديرشمه ۱۳۸۵ لمريزليږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلزله

د زړګي کــور يې را ويجاړ کــړ زلزلې غــونديې ده
دا زمـــا مينه د کابل تېرې کيســـې غـــونديې ده

چـــې لاس وروړم ريږدي رپيږي له رڼا جـــوړه ده
هر ځل له تېر نه لا خوږه ســـي د توبې غـــونديې ده

لکه درزا مې زړه کې اوســـي نور مې تېښته نه سته
آن په لمانځه کې مې غلط کـــړي د کعبې غونديې ده

ته وا بـــې مينې جـــوړې کـــړي دي دوزخ ته لارې
زاهـــده ماته د ګلـــونو د لمبې غـــونديې ده

دومـــــره نازکه ده چې آن وږمـــه پرې وررو چليږي
له وېرې ګـــوتې وروړی نه سم د ښيښې غونديې ده

د وخت منګل کړه هـــديره د ګـــربوان لارې، لارې
وروســـتنۍ اوښکه مې بې ګوره جنازې غونديې ده

تورتم کې ورکـــو مســـا پرو ته چـــې لار وربښيي
دغه ســـپوږمۍ نه ده دا بالکل د هغې غونديې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملــــیاره خـــــــدایزده چې دا ګایه به ګلونه راوړي
بس تشه باټه ده ددې مــــــهال جرګې غــــوندې ده

د لیندۍ ۱۲مه ۱۳۸۴ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیتونه

خدایزده کـــوم کجیر دغه کـــوتره ځـــورولې ده
چا یې د غـــزل غـــوندې ښـکلا ورانه لوستلې ده

دا خـــو نګه شـــرنګ نګه نغمه نګه ســـندره وه
خـــدایې خبر په څـــه دغـــه بلبله غلـــې غلې ده

***

ځئ چې د ټوپک شـپیلۍ کړو ماته د شپېلۍ په غږ
زړې د خـــندا وکـــړو پاڅـــو د لـــنډۍ په غږ

***

ګوتې وروړی نه سم چې نازک حسن یې رنګ نه سي
دغـــــه نازولـــــې د ګلاب پاڼو کـــــې لویه ده

***

قند خـــــوږه د خـــولې د سوال ســره تروه سوه
نارنجګله له حـــیا سپینو کې ســـره ســـوه

چې تر غوږ یې د کابل د بلبل غـــــږ ســـــو
په کوچي لالي کیږدۍ غوندې خـــوره ســـــوه

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څــــه هم چې بې تېغه به جهان په وينو رنګ سي
خــــو بيا هم که راوګورې احسان به په ملنګ سي

***

ځــــو مې زړه د صبر په تار وګنډه
ســــر نه مې د مينې خمار وځنډه

ووت تورو خاورو نه ربدی سو جوړ
هرڅــــه مې خوړلن په ايرو ومنډه

***

بيا مو يو ستوری د ادب له روڼ مداره ووت
د عاطفې ســــرتور ملنګ مو له کتاره ووت

د مراد پيغکي يې رپيږي د پښــــتو په ولي
ټوکلی زړه ســــوی ځيګر له دې مزاره ووت

***

ښــــکلې شوخ نظــــر دې د حيا له تيکي وباسه
مخامخ راوګــــوره د زړه چــــنار پرې ووله

ســــره اننګي ټاپی کــــړه د زلفو مچينوزغې ته
سپينه خوله دې ګاټی کړه ملنګ مليار پرې ووله

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سپین کمیس د حـــیا ناوې چــــا په وینو لمبولې
که کوډل کې دې د سترګو پېغله اوښکه ویر وژلې

د لېمو حبش سرتېري دې مورچل کې ویده ښکاري
ګرد چاپېر ســپینه خزه یې سرو لښکرو ترې نیولې

***

لا مې د سترګو په نغلو کې دومره اوښکې سته دي
چې دې د مخ کابل په ځـــل د رڼا ولمـــانځمـــــه

***

د زړه نغلــــــــو مې چا په غشو د بڼو ویشتلی
د مخ کابل مې د رڼا نذر له ســــتورو غـــــواړي

***

د ستورو کور مې له شیطان څراغ نه نذر غواړي
د مخ کابل ته مې د زړه له نغلو نور نه رســـــي

***

ددې نتلي زړه کلـــه هیریږي ترمـــې اوښـــــکې
څک، څک د کور په بام یې راڅڅیږي ترمې اوښکې

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمه، مېلمه بانه دي لږ په وار رالېږه زړه ته
کوربه ته خــــــو لږ وار د هرکليو ورکــوه ته

***

کغ کړي ببره سي چې لاس وروړم
ليلا د کــړوکې چرګې لوبې کوي

***

ډېره موده سوه چې مـــو څښې غورځولې ندي
د اتڼ دوړې مو آسمان ته پورته کــــړې ندي

راځئ چې دا ښادي شريکه کــړو په مستو ټپو
قسم بې تاسو د محفل شېبې مو ښکلې ندي

***

هـــــر کله راسئ ما لېمې دي غــــــوړولي لارکې
اې ښکلو ستورو را مېلمه سئ نن د نور په ښار کې

***

ځان نه مې بد راســـي له خپلې تندې وشرمېږم
چې دې په سرو شونډو د خپلو شونډو داغ ووينم

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازکې په خــورو زلفو دې وار د لوبو راکــــړ
کمکی یم دم مې نه زده دا منګري به ترس راکړي

***

خوږې ګناه ملـــــيار دې څه کوي او څه دې ساتي
ملا ته په لاس ورنه سې چې يو ځل به دې ګرت کړي

***

ما درته نه وېلې چې مــــه راکـــــوه زلفې په لاس
دا ملا وزمه زړه مې شونډې له پېزوان سره خوري

په ښـــکاره جام، پټې توبې ماتوي نور څه نه کړي
بس يو همدومره دی چې هرڅه د قران سره خوري

***

يو څوک دی جام ښکاره او توبې پټې ماتوي
د حـــــسن آيينې روغـــــې رمتې مـــاتوي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

چم نه د ســـپین روبو دې نیمګړې توبې وویستم
ته خو خدای وهلی وې زړه زه دې له ښې وویستم

تا باندې خــــو زهد لا د مخه حکم کــــړی وو
زه تورن له دې توره د ښـــــکلو جرګې وویستم

***

که چېرې ســــم منګی چا په کودورې بدلولای
نو مـــا به د اوس هرڅــه په چیندورې بدلولای

له پیله که د سترې څوانۍ سترې رانښکاره وې
قــــسم دی دا پیچومی مې په زورې بدلولای

***

دا دی له تندې به بېغمه ســـــو او جام به اخــلو
مینه وروري به پالو یو د بل ســـــلام به اخــلو

د زه او ته تغر به تول سي ځای به یي موږ ونیسي
نور به څـــوک نه وایي چې هلئ انتقام به اخــلو

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګې نګه ګل سه چې د شعر په شـــور مې پوه سې
شرنګ وهه شپېلۍ سه چې په ټنګ تکور مې پوه سې

غاړه غړې راســـه چې د عشق په زور مې پوه ســې
خدای دې کـــړه مینه چې د زړه په اور مې پوه سې

***

سو به د پښتون زړه بس د سترګو په جنګ نه سي
هسې په موســـکا باندې چاره د ملنګ نه سي

سوې وچې شونډې به له سواله په ځنګ نه سي
څو چې سر تر پایه ستا د شونډو په رنګ نه سي

***

زه نګه آمین یم خـــو که ته چېرې دعــــا سې
ټول غـــزل، غزل یم خـــو که ته را ته نوا سې

دار ته دې منصور یم خو که ته ښکلې سـزا سې
زه به لولپه سم خو که ته چېرې ګنګا ســـــې

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې پاس په زنه ولې سپین خالونه نه ږدي ؟
ځکه چې ساده مومن ته څوک دامونه نه ږدي

راشه زموږ د ونو په لاسو کې غوښې شنې دي
چا وېل مســـلمان ته مسلمان بمـــونه نه ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې ډالۍ

ليلا زمـــا د مينې ډالۍ ځان سـره ساته
په دام کې رانېولی په ايمـان سـره ساته

د ښـکلي مخ په پاڼو دې کوم بد نظر پرېنوځي
سـرې شونډې روو سترګو نه پېزوان سره ساته

د شـــوخ ياغي نظر سره وربښمينه حيا ښايي
بس هر وختې شيطان له مسلمان سـره سـاته

د نرمو شـــونډو بيه له يوه سـره وانوړي
د تېرې شپې واده دې د جانان سـره سـاته

د مرغومي دريمه ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

چل

جنګ د تروږمۍ ته څو رانه ودروئ
دې د وخت لیوانو ته شپانه ودروئ

سیال به سئ د سیالو سرکتار به سئ په نره
بس یو وارې د غه پښتانه ودروئ

دا لیونی زړه مې تل د سترګو جنګ ته کاږي
مړ چې سوم په قبر مې بانه ودروئ

دا ولسواکي نه ده دا ښه چل د تالان دی
څو ګونګي، څو روي، څو کانه ودروئ

د سلواغې اوومه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په مست حسن چې سیوري د زیړي مازیګر خپور سي
هرڅه غـــزل غـــزل د تخیل هـــنر مې نور ســـي

تور خــــال یې د نرۍ وروځو تر منځ مـــینان بولي
کټ مټ لکه بلال چې د آذان په وزر ســـپور سي

دې میرې دښـــــایست ته برخې داسې څه ورکـړي
په لید به یې د حســـن انځورګـــر خپله انځور سي

که چېرې دې ښایســـتوکې نه پلو له مخـه پریوځي
د ډېرو د ککیو رانه ســـتوري به تک تور ســـي

د حسن خدایه داســـې څـه ورپېښ کړې ویش د می ته
چې زه په جام نســـکور سمه یا جـام په ما نسکور سي

قسم دی د ملـــــیار په شان به وربې ټول ماره ســـي
که چـــــېرې د حسنونو ذکات ویش دلته کې زور سي

د سلواغې لسمه ۱۳۸۵ لمریز لېږد یز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه وو ایم ســــتا مینه کې څـــــومره کړېدلی زړه
پېښنه وه د ســــترګو خــو په غشــو لګېدلی زړه

تېره شــــپه یې بیا له ګړنګــــونو غورځولی وم
څـــــومره په زاریو مې له جـــام نه ګرځولی زړه

هـــره شــــپه په مـــا پردې برستنې لټوي روی
څنګه چې ســـــهار سي بیا له لوړې بوټ وتلی زړه

شیخه ته او خدای که به رښـــــتیا راسره نه وایې
ته هـــــم ورته پړ یې که دې چــــبرته دی کرلی زړه

خدایه که دا حسن دې په یو ځای کې غونډ کړی وو
ولې به شینګــــړوو ور په ور به ګـــــرځېدلی زړه

ســــترګو کې یې ساتې نازوې یې په سرکو شونډو
داسې ښـــا پېرۍ باندې ملــــیار ملنګ بایللی زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبر سوم له دې وروسته به خیرات ورکوي ښکلې
هر کال به د ښایست په تول ذکات ورکوي ښکلې

الله دې خیر کړي بیا کوم د خالونو راوي مړ دی
چې نن غوټۍ غوټۍ خندا په سخات ورکوي ښکلې

اشنا دې پسرلي کې د سخې مېلې ته نه ځو
همدلته د خوږو شونډو نبات ورکوي ښکلې

درځه چې دا د سر بیه ورپرې کړو ساده عقله
بدل کې یې د شونډو ماله جات ورکوي ښکلې

د مینې خدایه داسې زیری داسې څه رازده کړه
و کوم ته چې د شونډو سر سوغات ورکوي ښکلې

ویرېږم چې ساده کور ګی مې بیا بدرنګه نکړي
د سر په بیه ور د سومنات ورکوي ښکلې

ملیاره تږی زړه دی د ازل وږی موړ نه سو
د حورو چم که څومره سات په سات ورکوي ښکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چېرته که د لوی انځورګر ســـترګې په تا پرېوځي
هیښ به ســـي چې دا د حسن لمر به په چا پرېوځي

هر توری یې ماته بس دعــــــا د پیر بابا ګـــــرځي
کله چې دې سرې شونډې لیلا په ښــــېرا پرېوځي

ښه دی چې ســـندرې نه درځي تا ښایست میرې ته
ســـتوني د شـــپېلۍ نه به آیت د نوا پریوځي

نه چې ســـتا له لاسه بخته بیا روژه په خـوله سولم
ویره ده ســــپوږمۍ د دې اختر به په ما پرېوځي

ســـتا وینا ملـــیاره د برو پړو نه زیندۍ اخـــلي
کټ مټ لکه غـــــږ د معافۍ په ســـزا پرېوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سیوری ته د لمر له ځانګو پاڼې غزېدلي
تا چې د کنډو له سر نه ما ته را کتلې

لارې لارې تللې رڼې اوښکې دې په ښکلي مخ
چا دې د ښایست سپېپاره ورانه وه لوستلې

زما نښۍ د شونډو وه او ستا د غاړې کرښې
ځکه سپینې پاڼې دې د حسن رپېدلې

آن د شونډو پل ښکارې په سپین نازک بدن دې
خدای خبر د حسن خاوند ځه کې یې مینځلې

ستا له برکته ډیر په سپینه ږیره مست سول
اې د نشې میرې ته له کومه یې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خوب کې ښـــاپېرۍ وینم دیوان مې ویښـــوي
بس شـــونډې رانږدې چې سي پېزوان مې ویښوي

چې ســـم جوړه ګومبزې د ژوندي زیارت سي ډډې
رامات مې تاویزونه ســـي پېریان مې ویښـــوي

ښـــکاریږي له ګلمخو نه همدغه مې قسمت ســـو
چې واورو کې ویده ســـم او باران مې ویښـــوي

زاهده ســـتا په دم مې په یاغي زړه څـــه ونه سي
ښـــیښه چې چـــېرته وینم ایمان مې ویښـــوي

له کله نه چې مـــا د زړه مـــــنلې ورته پړ یم
ویده په اوداســـه سم خو شـــیطان مې ویښوي

رندانو راته وایئ شـــېخ چړي اوکه زه ګـــرم یم
چې ســـم په جـــام ورپریوځم آذان مې ویښوي

ملـــــیاره یو څو پاڼې د سنځل ګل ورته ښې دي
دې درد ته چې ریښې، ریښې ګریوان مې ویښـــوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خیال په تږې للمه مې وریږي غلې غلې
یوه د هسکو میره د اوبو په شانې ولې

څه نغوته ده د مینې څه غزل څه توتکی ده
څه د نګه ساراني کوچی کیږدی نه راوتلې

هغه چې تش په یاد یې زما ژبه سې آغلې
بس کټ مټ د ماشوم مینه ده دومره ده سپېڅلې

احساس مې د غزل راتخنوي د ناز په ګوتو
په زړه مې وروي د پاس ګودر د غاړې ولې

په کومو کې چې زانګي لیونۍ شپې د مینې
هغه چې دي د مستې غنمرنګې په رنګ ښکلې

نو څنګه به د لمر په تال کې نه زانګي نوا مې
چې دا سې ګلورینې نازنینې ده پسوللې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولور

ښاپېرۍ ډېر ډېر مې زړګی تنګ دی
د ګودر غاړې پسې مړ مړ یم
دا چې زیارت نه دې بې برخې ګرځم
د مینانو خدای ته پړ پړ یم
سمه ده دا ځای د حسنونو جنت
خو پدې ښکلو مې چاره نه کیږي
دې کې د ستا د خولو عطر نه سته
پدې هوا مې ګوزاره نه کیږي
***
دلته رنګونه دي خوندونه دي ډېر
خو د حیا پسې مې زړه وتلی
تل مې خیال کې دا سې ګرځي ګلې
چې مې مین نظر په غره ختلی
چېرته کې لرې ځوک شپېلۍ غږوي
د سوي زړه له تل براس باسي
ورشو د دنګې غنمرنګې جینۍ
د هر ځلمي د نظر آس باسي
***
ګلې زما ترې سترګې ترې ګرځي
پدې بېشرمه جلال ډ کې نه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې په خاورو باندې نه ډکوي
څو ستا د ټنډې په خال ډکې نه سي
خو اوس مې ملا د همت ټینګه ساته
بس یو څو نور رکاته نفل وکړه
لږ دی چې بیه د ولور پوره سي
نور د بېلتون کوډله ورانه ښکاري
کډه مې بار ده دې نږدې ورځو کې
درځم په سرباندې دې شال اچوم
ماشومه مینه په بل ډول لمانځم
د زړه څنار کې درته ټال اچوم
د پیربابا په توغ په خپلو لاسو
زما په نوم یوه ریښکۍ وتړه
هلته کې لپه د دوا پورته کړه
زه به له دې ځایه آمین پرې وایم
بس دغه سوال کوه اوږده لاره کې
د لوټمارانو په داړه وانوړم

۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال د وري ۲۱ مه نېټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې چې ليدلې يې د ژوند مـــانا مې بلــه ده
بس د زړه په ژبه مې دا ســتا د ياد بدلــه ده

شــکر ستا د مينې د آيت په اوبو ولی ســوم
ته مــې چې قبله ســې عقيده مې تل تر تلــه ده

خدای قســم په غلا يې خوند له شــاتو نه تېری کـوي
ســره غوټه د شــونډو دې خوږه لکه ســنځله ده

ټال کې د خيال ځکه ځــنار ځــنار غــزل زانگي
دنگې غنمرنگې قــد دې ســم د گلو وله ده

يو ځلې مو پرېږده خــوله په خوله سو بيا چې هر څه کړې
عقله د تاک پېغله ډډې شــونډې کــله کــله ده

زه يې ونه کــړم ته يې ونه کړې ملا خو لا پرې غوږ ندی
مــينه دې دنيا کې پيدا کــړې خدايه څــه له ده

ســتا کتاب که مست د مينې شــېخه چېرته پر گټي
پوه ســه دا خــوږه گناه مې کــړې څــو څو ځله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې

لاره کږلېچ ده ګلې خپر دی یو څـو ګامه راسـه
مزل مې سترې دی خو ګوره تر ماښـامه راسـه

پدې پوهیږم تر قیامته څـوک د چـا مل نه یي
بس دومره وکړه چې د ژوند تر وروستي جـامه راسه

لا مـو خبره په سـلام کې ده ولاړه ګـوره
سـلام پوره کـړه د ګډ عمر تر کلامه راسه

مـلګرې ګـوره تروږمیو دې زړګـی تړلی
واده پوره کړه اوس راغـلې یې تر دامه راسـه

یو څـه به زه په زړه کې تېر کړم ته آمین پرې وایه
یو څـه دې ته نیت سـاده کـړه له ناکامه راسه

راځـه چې تېر غـوندې له یو بل نه ځاربږو ګلې
مرګی بڼو نه رانږدې ښـکاري سـلامه راسـه

قـسم چې سـاء مې یې بې تا مې ګذاره نه کیږي
د مینې لمونځ مې قـضا نه سي روڼ امامه راسـه

د غوايي شپاړسمه ۱۳۸۲ لمريز ليږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتيا

يوه خبرد نازولې ليلا
پښو نه مې تاوه ده ځنځير غوندې
چې نن سهار يې راته وويلې
داسې مې بد ايسې ځنځير غوندې
له هرچا هرچا مې ګيله خو يو
له ګرانې مينې مې دا هيله نه وه
قسم چې زب زب ستړی ستړې يې کړم
داسې درنه وه د شوګير غوندې
ما ويل چې زړه مې ښه پر ځای تړلی
له دې سودا به څه توښه وتلم
د ژوند انځور کې حقيقت وه راته
هغه هم تتره سوه تصوير غوندې
که چېرته خوب يې د خوبونو خدايه
د دغه تور خوب دې لمن وسېځه
سمه سمسوره يې کړه رنګه راته
د رهبرانو د تدبير غوندې
د اوس لپاره مې توبه ده تربنه
نور به يې نوم په مينه وانخلم
خو لکه ساء مې ده د زړه درب مې ده
زه لا مريد يم که سې پير غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې خدایه له قلم دې ځار سم
ماته یې څه خواږه رنځونه کښلي
ښکاري د ټنډې کرښې ورانې تللي
د خړ کابل سوي تقدیر غوندې
د ملاډوله دجالانو کړنې
او د نازولو دا نخره یوه ده
د مینې باز مې راته مړ ښکاري
د تور او سپین منځ کې توپیر غوندې
هره ککره دې خپل اند روزي
هر څوک دې خپل خپل کوناټي ګروي
ښیښه مې خوښه ده قصاب خو نه یم
د ترهګرو د تکبیر غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پام کـــوئ شـــړې ببرته وړې نه سي
خـــدای مه کـــوه ډوبه مو بېړې نه سي

دومـــره مو په اور د کرکې مه سېځئ
بس دی سره ســکروټه شـنه نړې نه سي

خیال ســـاتئ چې دا خـړه جونګړه مو
بیا د کوم ښـــامارد خولې مـړې نه سي

نه چې ګاړګوتي پیکي ببقدره ســـي
پام چې یې لیلام ټیک او دړې نه ســي

ډېر ګـــــرم به په وړه ســـزا ولـــمانځو
چـــــبرته که نیمګړې دا لړې نه ســـي

زمـــا د نظـــــر آس به کـــــې ونه تړې
څـو چې دې زړه جبل زلفې کړې نه سي

عقله راځـــه یو ځـــل د زړه ومـــنه
ګـــــوره درنه تبره دا ګړې نه ســـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومـــــره يې د تورو په ځل ولمانځه
ځو چې درســـره غاړه غـــړې نه سي

اخ به د ملـــــيار د زړه ونه وځـــــي
تاو دې له کمځو لکه ځـــــړې نه سي

د غبرګولي شپږمه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له مستو سترګو يې سودا پرېوځي
خدای خبر پړه به يې پر چا پرېوځي

ماته مې سوی تندی ښه مالوم دی
دا آسماني تڼکه پر ما پرېوځي

نور يې په کړې ګناه ونه نيول
زما په سوچه ثواب سزا پرېوځي

ښکاري له موره يو تورمخي پيدا
چې تل مو برخه پر ژړا پرېوځي

موږه دجال ځان له امام نيولی
ځکه دعا راته ښېرا پرېوځي

جوړه کېږدۍ مو ستري وتري سوله
او د شپېلۍ له خوله نوا پرېوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که چېرې سین نه یي په څاڅکي ګوذاره کوو موږ
بس او سپنځرې یو په څک د زړه چاره کوو موږ

مه کړه قسم که به دې شونډې سلامتې یوسې
چا ویل ګونګې یو د نادودو ننداره کوو موږ

موږ مینان یو آن جګړه کې نوم د مینې اخلو
پیل هره چاره د ښایست په سپاره کوو موږ

خال مو امام دی د سجدې ځای مو محراب د وروځو
او دس په ډول او لمونځ په غږ د نغاره کوو موږ*

دا یو قلم لرو ښکر نلرو له زړه نازک یو
دا سې ونه ګڼې چې هسې نظاره کوو موږ

* له ډول څخه موخه د غزا ډول او له نغارې څخه موخه د وطن د آزادۍ لپاره پر دښمن د چلېدلې ماشینګڼې غږ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک چې د مينې مستي سر کې لري
د سـرښندنې اور ځـيګر کې لري

چـا چې وي عـشق لکه آيت منلى
په دې دنيا حـورې وزر کې لـري

زړه چې له هـره بريده اوړي پسې
ښـا پيرۍ دا سې څه نظـر کې لري

هلته که شـېخه يو څه ستا سره يي
غلمان به څـه شي په بستر کې لري

دا چې له شعره يې سـکروټې اورې
کوم ليونى ارمـان ټټر کې لـري

ته يې سـجدو او شوګيرو کې غواړه
ملـيار يې بس د زړه پرهر کې لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري

د زمزم په شانې ولې
د زيارت غوندې سپېڅلې
ماته هرڅه نه آغلې
مورې ورځ دې بختوره
***
ته مې دم ته مې قدم يې
ته مې ژبه د قلم يې
اې نګه نګه سندرې
ته پايښت ته مې عدم يې
***
ته د خداى غزل يې ښکلې
کټ مټ ګل يې د سنځلې
ټول عالم ته نازولې
مورې ورځ دې بختوره
***
که دا ستا شوګېرې نه وې
دعا څه که ښېرې نه وې
که دې ګوانښ او سکوندل نه وو
د پښتون به دېرې نه وې
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته له نوره يې راغلې
خداى په ښو يې ارزولې
يې زما زړه کې کرلې
مورې ورځ دې بختوره

***

اوس مې هم منډه تر تا ده
خوږه غېږ دې زما پناه ده
که دې چېرته زنګون نه يې
خداى ستړه ژوند مې ټول ژړا ده

***

ما له هر څه يې منلې
تا مې مينه ده پسوللې
اې زما د دمې ولې
مورې ورځ دې بختوره

د غبرګولي ۲۳مه ۱۳۸۲ لمريز لېږد يز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مړي

د نور کوډله مې تیاره، د رڼا نذر غواړي
خو د خواست لپه یې ړنده ده
او دا هم نهویني
چې د زړه سوي په نوم ګاونډ ورته د لمر پر ځای
شیطان څراغ ورکوي
او د سیندونوله ها پورې غاړې
راغلې خړې خړې شوبلې
دا د سولې مارغان
ددې جونګړې زړه ته داغ ورکوي
خدایه تر څو به ستا د نور چینې په ما وچې یي
خدایه تر څو به شنه منګي رانه په نذر کې وړې
دا نذر پای لري که موږ مور مړي
بس بلهارۍ ته هست یو ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته یې شـــمېره پیره څو روا څو ناروا کــــوم
تور امـــام د خال پسې په مینه اقتدا کــــوم

ښـــې زمـــا د برخې د دوزخ لمبې غړاندې کړه
خدایزده شـــېخه دا خوږه ګناه څو ځلې بیا کـــوم

دنګې غنمرنګې او د رزاو ښـــکې مې خوښې دي
څومره درته ووایم هم ها کـــوم هم دا کـــوم

مخ غوندې دې ډېر له زړه نازک یم ښېرا نه راځي
ته مې په ځیګر وله او زه درته دعا کـــوم

خیر زمـــا امام خـیاله ته که یې کافـــر د عشق
زه خـــو مســـلمان یم پېلامه په بسم الله کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د هیڅ بدل کـــې خــوږ اشنا رانه څـــه نور اخـلي
بابا ! له مـــوږ نه ســـتا د کړې ګناه پور اخلي

خدا بزده چې بخت به دې میراث مېنه په برخه راکـړي
خـــو د مرګي په پلمه زمـا نه ختېن کـور اخلـي

دا ســې مالت کې د ژوندون پېټی پر ســر ګرځوو
چېرته چې روي ګـــورګټي خاورې د ګـــور اخلـي

لږ چې ســتا وږ ســزا مو زړه کې څه خوږه غوندې سي
دا نه غوښـــتلې نه بللې په څـــه تور اخـلي

قسم چې ســترو منډو ترړو ســتړی کــــړې یم نور
څوک په ســـکون رانه د غبرګې دنیا شـــور اخلي

مـــور مړی زړه به مې له دې بزمـــه بې برخې درومي
له ډېرې تندې له ســـاقي نه جام نسکـــور اخلـي

ښـــکاري د دې دنیا تورمخي به لا جګ ســـي هلته
خال د تندي لــــره جنت کې حـــورې ســـکور اخلي

کړې ســـــودا مو د دې وخت ســـره په ورانه اوړي
مـــــودې سوې ساندې راکوي او تنګ تکور اخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپيني خــوله خوند يو په غلا بل په رضا كې پټ دى
كــــوم ليونى به څک د ســـرو شونډو په زور اخلي

د چنګابن اولسمه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز كال

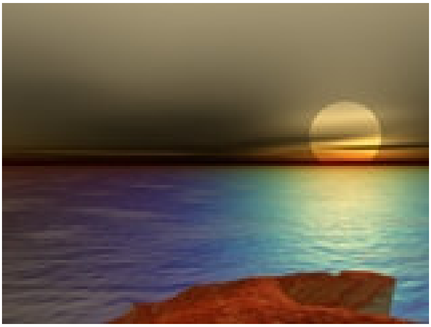

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګیه وروسته پوه سوې په حساب د تورو سترګو
له لاسه مې وتلی اوس کتاب د تورو سترګو

چې چم نه د تنکیو غنمرنګو تږی وځم
په غاړه مې اخستی کوم عذاب د تورو سترګو

قسم دی چې د ښکلو حسن دومره یم ځپلی
په سترګو ورکوی نه سم ځواب د تورو سترګو

بس دغه مې راتګ دی د بېلتون په مزله وځم
د ښکلو میرې راکړه لږ ثواب د تورو سترګو

غزل نه د ملیار ځکه ولاړ باڼه راوځي
هر توری بې مینځلی په درياب د تورو سترګو

د چنګاښ ۱۸مه ۱۳۸۲ لمريز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

شړومبه

دلته لا مير د ميدان روی تړپک
دلته خبرې لا په تول کېږي
دلته لا ژبې د رښتيا ويلو
نګه سوګند لره جوګه نه ښکاري
دلته د حق خبر زر وارې خلک
د ستړي ذهن مندارو کې شاربي
خو کچ يې شيندي د خيال کوڅو کې
تشه شړومبه وړي ولس ته نيسي

د چنګاښ ۲۱مه نېټه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د میني په آیت کافـــر مـــې یار نه سي کیدای
هـــغـــه چې يې خرڅ سوی خریدار نه سي کیدای

کـــاروان دی د لونګو او رانه بانه يې ســـــاتي
ناولی مـــــو ددې یون ســــرکتار نه سي کیدای

نږدې ده ورځ رنه ســــــي ورڼ ناورڼ ســــــي رادبره
دا مـــــه ګنه تیاره کې د څه شـــمار نه ســـي کیدای

قسم هـــــره نادوده دې په وړه ســــــزا لمـــانځم
پښـــــتون یم په بدل کې مې تلوار نه سي کیدای

څـــو ځلې مې په تېنګه غبږه لمانځي دنګه پوه ده
چـــــاره د تږي زړه مې په يو وار نه ســــي کیدای

ملـــــیار ورته منصور دی هره شپه پکې زنګیږي
چا ویل کــــړی د زلفو چبرې دار نه سي کېدای

د چنګابښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن ډېره ســـــترې ورځ وه خو په نره مې کـــړه تېره
کـــړې مې د لاســـونو ښـــا پېرۍ نه کړه چاپېره

ســـپوږمۍ د ســـرو تبۍ سوه او پوره زموږ نړۍ وه
د حســـــن په دنیا کې دنیاګۍ وه رانه هـــېره

د دیو اورمېږ مې مات کـــړ د ښامار منتر مې پوخ سو
د مینې ســـېپاره مې ســـوله زده بې زور او زېره

ښېلتونه لاس دي خلاص تېره دې توره پدې پوه ســـه
هرڅه هرڅه کې یو ســـولو موږ پرته له کوشـــېره

دا نن صبا به ګل سي نور به زوزو ته ځـــای نه یي
کرلې د بوســـې غوټۍ مې ووتې له شــــمېره

اوچت به یم چې یم ســـتا د ښـــایست په آیت ولی
د مینې ســـــپین مومن ته له دجاله نه ســـته وېره

د چنګابښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه جل وهلی وم هغه وه د باران بلنه
ما خو به خود په زړه منله د ایمان بلنه

غزل مې وېلې له ماښام نه ملا بانګه پورې
د سپوږمۍ وړانګو کې وه نغښتې د جانان بلنه

ماته د رز د لور ښیښه کې مخ د یار ښکاریده
هرڅو که خلکو ورته وېلې د شیطان بلنه

بیګا شپه خولې ته یې د شونډو په پل ځکه ورتلم
ما اوربدلې وه قسم دی د پېزوان بلنه

د یار کافر حسن او زما مومن زړه هسې سوځي
یا به منم یا به مني د مسلمان بلنه

د سپین او تور په نوم ستي زړګۍ به دانګي ورته
که په رښتیني چېرې واوري د انسان بلنه

یارانو څه وایئ د کال روژه کړو ماته که نه
امام مو نه سته چې خپره کړي د آذان بلنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــياره لاس راكـــړه له دې سوي مالت مې باسه
نه چې سي ســــــــــتړې په بللو د كـــــاروان بلـنه

د چنګابس ۲۶مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز كال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ترسا ساقي دی بزم څوک به شپه کراره يوسي
شور قسم کړی دا سر به يو ځل بيا تر داره يوسي

د ځلمو اوربې سوې ماتې ستوري تت سول د يارانو
باد به ما پښې څښېدلی نن له دې بنداره يوسي

د ارمان ببرۍ کې ناست يم اې ويده بخته راپاڅه
ګوندې بيا مې تندی ګل سي او منزل ته لاره يوسي

داسې سُر داسې نوا داسې لی داسې څه را پيښ سي
چې شپېلۍ مې له کيږدۍ نه د سپوږمۍ تر ښاره يوسي

زرکه ميرې دې ګاونډ ته لږ ذکات د حسن باسه
نه چې باز د هسکو څوکو تا لدې کتاره يوسي

دې مور مړې د سر ويرې زموږ خبرې ټول په تول کړې
بس نږدې دی چې آن غږمو د سته غلو له ډاره يوسي

د زړه آس عقل تړلی د ښکلا ورشو ښکاره سه
چې د غره مسته لټکه دغه لال له ماره يوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر مات کـــړه نازولې چې لښــکر لښکر باڼه دې
چېرې خـــدای مه کـــړه سـندره د رباب له تاره یوسي

زما د عـــمر شــــیخي واخله د غـــزل د بڼ ملـیاره
یو څــــو داسې توري راکـــړه چې بس زړه له یاره یوسي

د چنگانبن ۲۷مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربند

د غـــزل توري وري دي ســتا د حسن ایلبند ستایي
دا ورشــو به رنګه نکړي د ښایست ګوتې یې پیایي

ارزولـــی د نور ګـــــوتو دغــــه ولی او نتلـــی
ځکه زه ورســــــره هوکـــړم زړه که هرڅه راته وایي

د خیال ښـــا پېرۍ ناســته ده زما د عقل چـــم کې
ما لســتونې دی ورکړی بس چې هرلورې مې بیایي

دا د ذهن یاغـــي آس مې دغـــه پرې ته رام نه ســي
زه که حــــوره تربنه یوسم نو غلمان به یار د چایي

شپېخه راسه سوله وکړو نور زموږ منځ کې څه نه سته
ما په زړه کې دی موندلی ها دنیا دې ټوله ســتا یي

دا زمـــا د غزل ســـترګه د ښــکلا چینې مینځلې
زه په هرڅــــه کې یار وینم دا وینا ما ســـره ښـــایي

د چنګاښ ۲۸ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې تږی دی په څک کې دریاب اخلي
د الف ځای کـــــې د حسن کتاب اخلـــي

زمــــوږ تکـــــبیر د ترهګـــرو تکبیر ندی
چـــې د نورو په ژوندون به ثواب اخــــلي

چـــې توبې راماتوي په ســـر د شـــونډو
یار مې لمــــــردی د بخـرکي به آب اخلي

دومره ښـــــکلی خو به کله داســې وکړي
چې د یو څپک ژوندون به حســـــاب اخلي

زورور مـــو ځکـــه ډډې خېټې ګـــرځـي
دلته لا ډنګر وزګـــــوړي قـــصاب اخلی

ملــــیار څـــو ځلې د مار له خولـــې وتلی
خامخا د یار له خولې به ځــــــواب اخلـي

د چنګاښ ۳۱مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا تا چې سرې منګلې په ښېرا ورته نیولي
همدې دې په ښایست ولي ناولي ډېر ترلي

هر څو که نظر مات له دې ځلمي سرونه ځار سول
خو دنګې ښاپېرۍ حسن دې بیا دیوان بللي

ګودر به څنګه وچ نه سي اوبه به ولې نه مري
چې دلته د نظر غشو شینکي منګي ویشتلي

د زړه حال مې چې ووېلې ښایسته سترګې دې مړې سوې
بانه دې پښتانه غاړه غړۍ سول غلي غلي

مولا دې خبر کړي نه چې د کوم باز خولې ته یې ورکړي
په غبرګو توتکیو تورحبش دي ټوکیدلي

نخرې دې د سپرلي وربخې د زړه په للمه اوري
د نور مستو چینو نه که جنت نه دي راغلي

مزار به مې په پېڅکو د ټیکري خامخا لمانځې
دا دود دی چې راټه وروسته له مرګه سي ښاغلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندیه خدایږو ستا سجدې که څاڅکی باران راوړي
شبه مخکې پدې تکبیر چا سپین کبان وژلي

اوس هرڅه چې پېښیږي د ملیار زړه یې منلې
یو څک ته دې د شونډو جنتونه درتللي

د زمري ۹مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ګلی ړنګ ښه دی د مینې لیونی نه لري
دوی په جامونو وېش د می کوي منګی نه لري

دا خلک ځکه له ګرېوانه له لستوڼو تښتي
دلته کې خړه زرکه ځاله مار سوری نه لري

خدایه درځار سم واک د وخت دې چا ته لاس کې ورکړ
خوځنده څلي دي بنګیړي خو زړګی نه لري

دا څووم ځل سو چې د شنو سترګو نظر یې وهي
ښکاري ښایسته مخ د لیلا سم سپېلنی نه لري

پښتونه ښکاري چې دوی ستا د عقل ځل هېر کړی
لا هم ګڼي چې خړ وګړی به مغزی نه لري

د خدای غزلو یې برجونو ته اوړه ورکړې
چا وېل شاعر زړه کې مېړه نه سته سړی نه لري

ما شوم ریبار مې چې سلام په منډه منډه وروړي
د قصاب لور ده خود کور په وره کې سپی نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملــــــياره ســــــر ګوذار ته نيسې د ګوهـــــر په تمه
خـــو د اشـــــــنا ويشتلي ګاټي دې غمی نه لـــــري

د زمري ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز ليږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دریادېږي له مالت مـــــو چې وتلــو یاران یو یو
ماویل تم ســه تا ویل ځمه وربدلـــو باران یو یو

چې مشال څـــاروان مووړ د تیارو په تورو غشو
مســــاپر په بېله لارو بېلېدل له کـاروان یو یو

عمر تېر ســو له ستـار نه د چینو زیرو بم ورک دی
د اوبو ابۍ لا شــمېري بم ویشــتلي کبان یو یو

که څه زړه قحطۍ وهلی په خـروار به یې موړنه سي
خو اوس ښــه ده را رســیږي لږ ترلږه جانان یو یو

د ملالې او ناهیدې د پوښـــتنو وخت به راســي
د ټیکـــري ناولي غله به راکاږي له ګـریوان یو یو

د ســـــپېرې رڼا له وېرې ترهیدلي به راټول ســي
دا رښتیني به شرنګی ســـي خیر که اورو اذان یو یو

زه د خپل زړه ته د خپل زړه آیینو کـــې اشـــنا وینو
شـــبخه ما در شـــریک نکړی تېروو به ایمان یو یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښــــو ښــــکالو يې اورم د مليار نګه غـــــزل کې
د ليلي په چـــاودې زړه به راتـــو کــــيږي ګـلان يو يو

د زمري ۱۱مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نو څه به وو که می مو ښکاره لپو کې خوړلای
د نرمو شونډو سر مو په چکچکو کې خوړلای

دربار کې به دې څه کم وای که ټول عمر ماشوم وای
روزي مو د چیندوړي په ټوپکو کې خوړلای

هغه د سپوږمۍ شپې دنګه کوچۍ خره کیږدۍ وای
څه شګې څه لشکې مو سوکړکو کې خوړلای

ارمان که ربښتیا سترګو یار په هرڅه کې لیدلای
دیدن به مو په تشو او په ډکو کې خوړلای

واه څنګه به وو چېرته که ځواني مو وړکتوب وای
نیني او شنه ممیز مو اکو بکو کې خوړلای

د یار څنګ او لونګ دې واې ملنګ دې وای په نره
شړومبې مو په ختهینو اوب غړکو کې خوړلای

قسم دی که خاطر دې د روانو اوښکو نه وو
بارخو مې درنه ټول ګلې مچکو کې خوړلای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مړينې کــور به رنګ وو څــوک به بوره کوندړه نه وه
ژوندون که د مرګي ســـــر په مردکو کـــــې خوړلای
د زمري ۱۵ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږد يز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني

يوه هېره هيله مې د زړه په تل کې
ژاړي سلګۍ وهي عرضونه لري
ها تېره سوې کيسه بيا په ذهن
خړه کيږدۍ غوړوي
هغه نغمه چې زما په بند کې وه او زه يې پېروم
هاغه چې کله به يې د ناز په ګوتو
تانده سندره د ځوانۍ بلله
بيا تخنوي زما د خيال ورغوی
او د غزل کاکل ته ول ورکوي
ښکاري زړښت کې برخې ځل وهلی
نه چې د ښکلو خدای د چا نذر کې
يوه چپه د نګه غنمرنګه جينۍ
دې د لونګ ملنګ ته
دې د سندرو تال ته
دې تږي جام ته دې نګه سلام ته
د سترګو رپ کې ورکړي
له کومه بيا ها سرګردانه سيوری
ها تت انځور لکه د چرسو لوګی
رانه تاويږي ما په غېږ کې نيسي
ورو مې د وريځو په وزر کينوي
او په رڼو سترګو ها مات خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راباندې ويني خو قسم دى پيره
کله چې دوى وينم نظر مې خړ سي
لکه غريب چې خپل ماشوم ته پړ سي
قسم دى دوى نه مې نظر شرميږي
د هيلو ښکلې مېلې
هغو رازونو چې خمارو سترګو
د ښو څوکو کې په ناز لوبول
زما په سترګو کې يادونه شنه کړل
د وږمې لاس زما پر تږي نظر
د بېخودۍ د پريښانۍ ورغوى ورو تېر کړ
د زړه کړکۍ يې راته پرانستله
نو څکه مينه نا بللې راغله
او د ځوانۍ مستې يې
زما په غزل کې ځانګې ځانګې کړله
هغه رنګينې زمانې ها ترانې شنې سولې
توري غوټۍ وو بيا ګلونه سول اوس شرنګ زيږوي
خو هئ ارمان يوازې ياد پاتې دى
د هغې مستې چې به دې شرنګ ته
نګه شرنګى نګه نغمه سوه باد به راوستله
زما پر سر به يې کيږدۍ د باران
د نرګس عطر کې مينځلې راوړه
هغه خوښې لوټ سوې
خو يو برباد زړه يو فرياد پاتې دى

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ژوند چېرې وو
او چېرې راغی
د ځوانۍ پایله څه ترخه ده پیره ! ! !

د زمري ۱۲مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له پاڼو نه راجوړه د باران کېږدې ته ژاړي
کوچۍ مينې قسم نن مې نوا شپېلۍ ته ژاړي

ته وايي ښاپېرۍ باندې باران په شېبو اوري
څولۍ ورته نيولې ده اسمان سپوږمۍ ته ژاړي

غزل غزل خيال مې بيا د زلفو ول کې زانګي
د بل منصور بدله بيا د دار رسۍ ته ژاړي

په تشه خندا لمانځي وخت سلګۍ سلګۍ وطن مې
همدا به يي، بلبل که د ګل وير ګلۍ ته ژاړي

سپېره مېره کودړي د وحدت د منګي شمېري
نتلی زړه د قام مې د پښتو لنډۍ ته ژاړي

رواني جنازې دي د ښترو او د لمنځو
په غم د رنګې ځالې توتکۍ سيسۍ ته ژاړي

پلا زمېنه د ښايست يې، مخ يې سرو وربځو نيولی
چا شونډې ترې څکلي دي پېزوان نتکۍ ته ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزله د ملـــیار غشی سه پاس اسمان سوری کـړه
ترخـــو به للمې دښـــــتې د اوبو ابۍ ته ژاړي

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رندانو که په مېنه زمونږ اور ولګاه
شېخانو دا بل سوی اور څه نور ولګاوه

ایله ښایست پوره زما د زړه د تاج محل شو
له کله مې چې یاره ستا انځور ولګاوه

منم د نن واده به دې ښایستو کې پوره نه سي
خو بیا دې پدې غلي محفل کې شور ولګاوه

جانانه ما کوڅه ستا په سجدو سجدو کړه ولې
نن ځکه زهد دلته کې خپل کور ولګاوه

راغلي نابللي به پرتوګ په غاړه یو سي
د ښکلو سخاوت که لږ څه زور ولګاوه

صبا به یې دا خلک ټول د ګل په مرګي نیسي
بې علمه شېخ چړي په ملیار تور ولګاوه

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتیا خوب

څنګه رنګه بنګه بېګا خوب کې وې راغلـــې
خدای دې راته ســاته او دښمن دې ومره ګُلې

ټولګه دښــا یست دې وه او سرې سترګې د ګبر
زه دې ســـپېلنی وم خو نظـــر رانه وهــلې

جوړه زلـــزله وه زړه کې شور وو د یادونو
ترمې اوښــکې ستا یې پاس په بام ورڅڅېدلې

درمند د سکروټو وو شنې لمنځې او نښتر دې
اوروړته څادر وو ســرو لمبو چینې ځېښلې

درز غپ د مرګـي وو دوړو څڼې غورځـــولې
کــډې د لـــونګو او د زاڼو بارېــدلې

ونو پاس آســمان ته وچې څانګې وې نیولې
پېڅکي د ټیکریو پکــــې پاڼې رپېدلې

غوڅ ګلاب ســــرونه وو تنې تلې رنګې بنګې
دې" رقص مرده " ته بیا بګـــوې نڅېدلـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپول کې د لیوانو ، سورلنډیو اتڼ جوړ وو
پرې تې بورې میرېږې ترینه ورو ورو ښېدلې

ځومره سترې خوب وو ځنګه توره ترورږمۍ وه
خدای قسم سبا مې آن ترې وربغې تښتېدلې

ځو چې داړې ازغې اوښ د مرګ ونخورې
مړې نه سې کړزې تېره شپه چې ګډېدلې

ځو چې د قصاب لمن محراب نه ښکته نه سې
ګل نه سې ها وینې چې له خال دې بهېدلې

***

لپه د دعا کې به ماشوم ارمان سوځېږي
بیا به ترورږمۍ یې او بګوې به لنګېږي

دا د وږې خوب به دې نیمګړې ښکلا سوځې
دا د اور پړونی به دې شوراو نوا سوځې

د زمري ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت

کنډاسې ژامې غــــرونه زړونه کاڼو ســـــره خوري
شـــېخان د زمانې کتاب له پاڼو ســــــره خـــوري

چې یوځای روي شونډې او پېزوان خــوله ګرمه نه ده
تل خـــــواره وربې ډکي له موماڼو ســــــره خــوري

خـــــزه کې د بڼو بتۍ د ســـــــترګو ترېنه ســــاته
د وخت روی نظـــــر څپې له زاڼو ســــــره خــوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوړه

ابکه پلاره ډېر مې ښه یادېږي
هغه سپېره هغه بېخونده سهار
چې دې په خوب کې په تندي ښکل کړم
او ویل دې ګوندې نن د دې له مخه
خدای مو په لړځه اوړو و ارزوي
ویښه وم ځان مې هسې خوب کې نیوه
څو مې د کور له وره نه خرپ واورېده
ته رانه لاړلې بیا رانغللې
خدای خبر
چېرته به یې
دا نن یې شپاړس کاله سم پوره سول
خو ستا د چاودو شونډو
ستا د تېرو برېتونو
احساس په سوې ټنډه بر ګرځوم
پدغه هیله چې به خرپ د وره سي
ستا د پېښو ښکالو به
سکنې ماښام کې زما د خیال پیشکي
په چاودو ګوتو
په تودو لاسونو
د ماشومتوب څلي کې بیا وتړي
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ګونګوسو پلاره اوږه اوږه کړم
چې ګوندې چا به یې
بټۍ کې سوی
یا به دې سر کې
چا یې میخ ټومبلی
چېرته چې ما به په ماشومو ګوتو
ستا د پکړۍ ول کې څونډۍ ټومبلو
آه، څنګه زړونه دي له څه نه جوړ دي
دومره هم نه وینې چې زما تندي کې
ستا د زیږو شونډو کرلی زړی
لا د باران په تمه
لا د نیاو په هیله
لا ستا د پښو د خوږ ښکالو په ارمان
ستا د راتګ زیری په زړه کې روزي
خدای دې دا ورانې ګونګوسې دروغ کړي
خدای دې بیا راوله د زړه سپرلیه
زما ځوربدلې کړېدلې پلاره
لور دې لا سترګې په ارمان غړوي

د وږي ۱۳مه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګیه

هر څــو که خوبونه په مړوند کــوو
مرګه آخر ستــا لپاره ژوند کــوو

ګـوره چې بې ډول او سُرني رانه سې
یاره هرکلــی دې ډېر په خوند کــوو

موږ ته له ښو نه هم نږدې ښـــکارې
هره شېبه عمر ســـتا په بنـــد کوو

خوږ اتک یې خامــخا درتګ لـرو
خبر دی که نن مــبنه په ابلبند کـــوو

ګوره اوس ایله د ژوندون چــل راغی
لږ تم ســـه بیا هرڅه ستا په اند کوو

غـــېږ به دې قسم په نغمو ډکه کــړو
موږ شــاعران یو ښـــه چلند کـــوو

د وږي ۲۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پلې وې راغلــې هسې نه چې پلې پاتې ســـې
خوله وا خله ناره ،ناره سه نه چې غلــې پاتې ســې

هر پرهر دې توری د غـــزل دی ســـمه ټولګه یې
زړه ! خدای نه دې غواړم په ښو ویشتلې پاتې سې

مې باندې اودس کـــړه اقتدا د خـــال امام پسې
دلته کې که غواړې چې رښتیا ښاغلې پاتې ســـې

دا چې دې د ښـــکلو مخ ته تل سپېڅلې ګــرځوم
بس قســـم دی غواړم چې ســـوچه او ولې پاتې سې

ګوره ښـــکر به مات کـړې وخته ماته اړم کېږه مــه
لــږ دی ترهګر غـــوندې له بخته تللې پاتې ســـې

خدای دې شـــېخه تا په تشو تشو توبو موړ نکړي
زړه غـــوندې مې تل له لوږې بوټ وتلې پاتې سې

زه به یم او شـــونډې ما ته پیر دغه دعـــا کـړې
څه تل د پېزوان غـوندې په خـــوله تړلې پاتې سې

(c) ketabton.com: The Digital Library

روې ورک سې لوځ غزل دې سترګو کې بوسې کري
ببخ دې شين سه ونه مرې رسوا نتلی، پاتې سې

خوار مه سې ملـــياره بس مين يې پاړوګـر نه يې
شـــپه نه يوه شپه به په کوم مار چيچلی پاتې ســـې

د تلې ۱۲مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترګې په سترګو سولې سترګې مې په لار پاتې دي
بس له هغې شپې مې هیلې پاس په دار پاتې دي

بېګا کوم تت ارمان يې تل کې سترګو نه وهل
لا د زړګي کابل کې څه نښې د ښار پاتې دي

سو و ښېراوو د ظالم ماڼۍ ویجاړه نکړه
پاس د آسمان په لور منګلې د څنار پاتې دي

ښکاري د سرو شونډو په راکړه څه جګړه سوې ده
د برګودر په غاړه څو دانې د هار پاتې دي

ورېځو راښکته سئ راغه باندې ښکاريان ړانده کړئ
څو مات وزرې زاڼې دلته له کتار پاتې دي

آن مو د ونو وچو ګوتو کې ریښکۍ رپېږي
وطن زیارت سو ښکاري لا مرګي په وار پاتې دي

لږ ده سندرې به راشنې سي او سلګۍ به ومري
دلته لا زړې د غزلو له ملیار پاتې دي

د لړم لومړۍ نېټه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ښو ټال کې مې د اوښکو ماشوم مړ کړئوم
وایه اشنا څو به ستا مینه کې مخ خړ کړئوم

دوخت روڼ مخو ته څوک هسې ګوله نه ورکوي
خو زه سپین سترګی په پردۍ کټو وو پړ کړئوم

ارمان تر او سه چا جامه د عمل ورنګړله
ډله په ډله یو څو توري لوڅ لغړ کړئوم

د قصاب لور ده ما په تشه خندا نه ارزوي
څو که دودی ورته هر پل کې د انګړ کړئوم

د زړه څنار مې دې سودا لکه وینې خوړلی
دا په څلور کتابو پړ به څنګه وړ کړئوم

د حسن خدایه بس په خپل ځایګي یې وارزوه
څو به سپېره مېره د ښکلي پښتو ګړ کړئوم

د لړم اتمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قسم دی چې د تندې ماتولو چل مې زده دی
که جام نه یي په لپه کې د څښلو چل مې زده دی

ملګرې شېخه ستا کړو سجدو ته مې سلام دی
د ښکلو د روژو د ماتولو چل مې زده دی

په سر مې خُم رامات کړه ساقي ما په بنګړو وله
څه روی نه یم یو دا د سکوندلو چل مې زده دی

د حسن ذکات وېش له دې ما تږي هم دربوله
که نور نه یې په سترګو د څټلو چل مې زده دی

دې سپینو تورو څړیکو کې مې درد دومره اخته سو
والله د ټولو ولو او ناولو چل مې زده دی

څو وري د ښکلو تورو د ښایست ورشو کې پیایم
خو نه وایم شاعر یم د غزلو چل مې زده دی

ملیار یم ما په زور او زېر د ګل مخ ختم کړی
عامي نه یم د هرڅه د لوستلو چل مې زده دی

د لړم ۲۲مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا پاڼه دا څنار

ساقي تنده مې پا بلې د خماره پورې ځي
يو سرلرم چې مينه کې تر داره پورې ځي

چينې لا مرورې دي له غرو نه را کوزېږي
وېرېږي خړې نشي څو تر ښاره پورې ځي

خير دا ځلې که پاتې د ښکلا له ذکات وېش يم
سپېرې شونډې مې دا دی تر بلواره پورې ځي

ورځار شم لا د زاڼو اتڼ مست وهي څرخونه
که څه د ګولۍ ډز يې تر کتاره پورې ځي

ټپې شو خو ټپ نشو سندربول فطرت ته ګوره
ډېرې مو له لنډۍ تر يکه زاره پورې ځي

که څه هم ډېرې غورځې پرځې ډېرې سترې شته دي
آخر مو دا مزل ښار د څناره پورې ځي

زه ګرم نه يم د ټنډې کرښې داسې دي راغلي
چې هره لاره ونيسم تر ياره پورې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــــيا ره پام د خوب کيږدې په ســــترګو خوره نشي
د دنګې کوچۍ کډه تر ســــــــــــــــــهاره پــوري ځي

د لړم ۲۷ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څــــه يې کړم ددې وخت مسلمان او کفار څه وايي
خدايه پدې پوه مې کړه چې سترګو کې يار څـه وايي

خـــــــير د کومې دنګي په کړۍ زلفو مې وتړه
دا راز راښکاره کــړه چې منصور لره دار څه وايي

ما ته يې د سُـــــــرا او تال پــــه ژبه دنيا پرانيسته
خــــــوار ملا ته ووايه رباب او سِــــتار څه وايي

زه شاعـــــر يم ماته د ګلـپاڼو سبق ښه راځــــي
خدای که به پرې غوړ يم چې د شوبلو کتار څـه وايي

دا د کــــــوم ناولي د نادودو پېښې ګرځــــوي
ســـــتړي اورمېږونه د ښښتر او څـــنار څـه وايي

ســـږ به کومه سپينه ابۍ وربخ دلـته کې لنګه سي؟
کلي، غرونه څه وايي، دا دوړې د ښـــار څـه وايي

وږي د غنم پسې مې زړه لـــــــکه غنم چـوي
کال ته به بيا وګــــورو چې کر د کوکنار څـه وايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه لکه ســــاده مومن نړدي ده چې لار ورکه کړي
دلته مُــنار څـــه وايي او هلته مُنار څــــــه وايي

دا د لونګ ډلـــــــه به په کـــومه ډزه وانوړي؟
ســـتړی مزل څه وايي، کاروان ته مو لار څه وايي

سته دي څو تپي زانې څو مات بنګړي پوهيږي چې
خوار، په زړه ويشتلی، او نتلی ملـــيار څه وايي

د لړم ۲۹مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنجاره

راځئ چې نن آســـمان ولو په ســتورو
ســــبا چــې څـه پېښېږي بيا به ګورو

د لمـــــر لمن کـــې وکـــرو ســــندرې
ســــينګار کړو کاينات په غـــزل تورو

چاپېره له ســپوږمۍ برجونه رنګ کړو
د ځمکې په مخ واک واخـلو له ســيورو

باران باران ملــــګرو وږمـــو خـويندو
راځئ چې نور په ســـرو سـکروټو اورو

دا يو کلـــی دنيا کـــړو رښـــتيا کلـــی
شپېلۍ کړو برياليۍ پر ســپکو ســپورو

نکريزې د ټوپک پـه ځای وربار کـــړو
ځئ نوم د بنجـــاره واخــلو لـه نورو

يو شين ښار د انسان په نوم آباد کـــړو
بس رنګ کړو کربنه وبش د سپينو تورو
د کب دوهمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

د زړه په سـر مې ناسـته یې خبرو کې راځـې
غـزل سې نګه سُر سې په سـندرو کې راځې

آغلـې په فطـرت د توتکۍ له وزره ځاځـې
چې وخت یې سي سرلیک د زورورو کې راځـې

د مینې د آیت غـوندې به ولـې ولې نه یـې
له هسکه دنګو ځانګو د نښـترو کې راځـې

نغـمه د ملکـوت یې خوږ تکبیر یې د بلال
د شـاتو د مچـیو په وزرو کې راځـې

چـو پړ ته به دې ولې ګـونځې نه وهې سـرونه
قربان دې سـم د سـرو زرو په زغـرو کې راځې

په مـینه نګه مینه یې حـیا باندې پسـوللې
په ننګ د تورې پړق یې په لښـکرو کې راځـې

ښایست دې د درنو نرخونو ناز پلورې پر سـیالو
خـوږې، غرنۍ، دنګې په ګورګورو کې راځـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيړه، نګه، شډل، ســـپېڅلي توري لري زړه کې
د پټو خزانو په شـــــــمله ورو کې راځـــــې

نږدې دی برم او پت به دې د ښـــــکلې مینې پالو
بس خــــير دی يو څو ورځې مرورو کې راځـــې

د کب شپږمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ختکی (ګران لیوال ته د (پینځه دیرش) آزاد شعر په ځواب کې ډالۍ)

خیر دی زړه مات نکړې لېواله یاره
له ډېرو ډېرو ښه یې
زما نه خبر سه چې مې زړه لکه غنم چاودلی
مور وایي
زو یه چې د پلار دې پچه وختله
نو ته هماغه کال
ها سوړ ژمي کې
د لوریینو خدای ډالۍ کړې ماته
پلار نه مې کال د عسکرۍ هېر وو
ویل به یې ښه مې دي په یاد چې په هغه اوړي کې
زموږ پالېز په خروارونو ختکي کړي وو
ته ختکی هماغه کال ما ته خاوند راکړلې
ما ګوره !
چې مې کلیزه را معلومه نه ده
ته ښه یې لږ تر لږه تمه لرې
دومره خو یې
چې د کلیزې په بانه چا نه ګیله وکوې
وایه اشنا !
زه ختکۍ،
چا ته ګریوان څیرې کړم ؟

د کب ۲۰ - ۱۳۸۲ کال - کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شډله یاره

شــډله یاره وایه څــــو راپسې بم ګرځــــوې
د خپل د کلي د ماشـــوم له خولې نه مم ګرځــوې

قســم لمبه به یې ســـتا د ږیرې تبرک وســیځي
زمــا په ســـترګو ولو ډز خـــپله قلم ګرځــــوې

شـــېخه ما ځکه ته پرې ایښی یې او خال پسې ځــم
په خـــوله الله وایې ، لستونې کې صنم ګرځـــوې

خدا یزده چې کومه ټینګه غیږه مې در یاده سي چې
زمــا تر مزاره لا رســـیږې نه قدم ګرځــــوې

ســتا د ښـایست زما د غـــزل ورشو به شاړه نه سي
څــــو چـــې د تورو سترګو للمه کې دې نم ګرځوې

له اســـویلي نه دې د وریت ارمان لوګی راوځــي
ملیاره خدا یزده چـــې د کومې میرې غم ګرځـــوې

د کب ۲۵مه ۱۳۸۲ کال – کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وايـــه پـــه څـــــه د دريانو شـــه لالي لاس رپيږي
ځکه چې ســــته دي څو شملې هلته کې پاس رپيږي

ښــکلې د حسن ســمندر کې دې څه کوډې سته دي
چـــې يې له وبـــرې نه لينګي د هر غـــواص رپيږي

تندې به ماتې ســـي جانانه وچـــکالي به و مـــري
خير دی که لا مو سيند سراب دی پرې براس رپيږي

دا دې د ســــپينو غاښو ځل دی په خـــوږه خندا کې
کـــه د ګـــلابو په هېنداره کـــې الماس رپيږي

ګــوره دا شـــونډې غنمرنګې لـــړ په وار راکـــوه
د دې درنـــــو وريو لاندې د زړه آس رپـــــيږي

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې لوست

مورجانې بيا يې له ټولګې وويستم
بيا مې ښوونکې،
ټولګيوالو،
آن ها تورې تختې،
راپورې وخندلې
***

څو مره ښه شپه وه
په سبا يې چې ښوونځي ته تللم
تا وېلې شکر خدايه زوی مې مکتبی سو راته
سبا به څنګه ښه ښکاريږي
چې ښوونځي ته درومي
زما خيال ته به
هغه اشنا انځور راغی
چې مې له تبر ژمې
تنکي ذهن کې پټ ساته
لکه کوتره د سخي د زيارت تکه سپينه
لکه زما د الفبې سبپاره پاکه درنه
زموږ ښوونکې د غزلو ښايسته ښاپېرۍ
د ټولګي پاس سر کې ولاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې ته مينه ښيي
مورې ته الله
مورې ته انسان
مورې ته افغان راښيي
افغانستان راښيي
***

مورې د برېښنا په مزي ناستو توتکيو په شان
دغه د مينې سپاره پسې په شرنګ وايو
د ښوونځي له پاسه شنه اسمان کې
د خداى لېږلې څو ملکې زمورې د لوست تورو ته
سپينو وزرونو کې د حق د نامه رنګ ورکوي
څو دغه توري ټول راته ستوري سي
او د تيارو لمنه وځيري د نور په غشو
ترې د رڼا کمکي تنکي يرغمل ټول خوشې کړي
وطن رڼا رڼا سي
***

مورې خبره يې؟
له زړه مې تورې وينې څاڅي
چا پکې سته اشنا انځور راته په کاڼو ويشتى
زما ټولګى،
زما ښوونځى،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښوونکې مړه ده
له شنه آسمانه يې د خدای ملکو کډه کړې
تياره لا ماته نه ده
او د رڼا تنکي کمکي بچوڼي
د تروږمۍ سمڅو کې تت پراته دي
***

ما ويل چې څنګه تا ويلي وو
هغه به وکړم
او د ښوونکې پسې سم به
نوی لوست تېر کړم
ما خو ګڼل چې د غزل ښاپېرۍ لوست راکړی
زما په هډ هډ کې څو داسې ښه ويېونه سته دي
چې د ښکلاوو د خاوند د نوم په سر پيلېږي
سم به ښوونکې پسې ووايم
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان،
بيا به مې ونازوي
خو نه پوهېږم ما نه يې څه وپوښتل
رنې، رنې مې ور کتلې هېڅ مې ونه ويل
دوه، درې، څلور ځل يې هغه خبره وکړه راته
خو زه پرې پوه نه سوم
لاس کې قلم يې زما پر مخ وويشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ښوونکې صایب، سبق مې زده دی
له مټ یو ونیولم،
غوږ یې را تاو کړ،
او کوم څه یې وویل
***

مورجانې ستا د هغې شپې شکرانې یادې راته
لکه چې دلته شکرانې په سزاګانو اوړي
زه یې پدې نن له ټولګي وویستم
چې د ښوونکې، ژبه نه راتلله
مورجانې ستا په رازده ژبه ولې لوست نه سته ؟
مورې ښوونکې خو ښوونکې ده هر څه به ورځي؟
خو ولې زما په خبره پوه نه سوه؟
زه یې له مټ نه رانیولی له ټولګي وویستم
ما ویل خیال کې مې راکړی لوست به تېر کړم ورته
الله، انسان، افغان او ګران افغانستان به وایم
ورته به خپل زړه کې راجوړ د ښیښو ښار ښکاره کړم
خو مورې ، ګرانې مورکۍ
مخکې تر دې چې خوله مې خلاصه کړم، کوم څه یې وویل
او ورسره مې ځو همزولو ټولګیوالو په کړس
سپکه خندا وکړله
هوکې مورکۍ، هغه خبره چې ښوونکې وکړه
بس لکه کاڼی یې زما د ښیښو ښار ړنګ کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اوغان غول) باندې يې پوه سوم نور مې نه يادېږي
ځکه اوغان ته څه نږدې شي مې په ذهن کې وو
ما خو افغان، افغانستان، ختېه کې نغښتي لرل
ځکه همدومره پوه سوم
هغوی زما د مينې لوست ته سپکاوی وکاوه
نو مې راکړي کتابونه راته ډېر درانه سول
لکه د جبر پيتی يې زما پر اوږو زور و اچوه
قسم نږدې وه نری، ملا ځنې مې کړس وباسي
نور ستا خوږې ژبې ته پړ ښه نه يم
ځکه مې داسې پتيبلې مورې
چې دا د جبر پېتی
په تنکو سترو اوږو نه ګرځوم
خو ستا ارمان پوره کوم مورې
ستا شکرانې د مکتبي زوی به ببځايه نه ځي
ماته هغه د مينې لوست بس دی
زه به په دې څلورو
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان يادوم
د وخت اورمېږ مات کړم
او پاتې لوست به ستا له ژبې وايم
ستا له ښوونځي به بريالی ووځم
بيا به مې ته
ټولو سيالانو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګوته نښيې
او په خواږه غږ په خوږه ژبه به داسې وايي:
ها چې الله، انسان، افغان، افغانستان وايي
هغه زما زوی دی
هغه زما د ژبې
هغه زما د مينې
هغه زما د پېرزوينې له ښوونځي وتلی
هغه به هېڅکله څوک مات نکړي
ځکه هغه زما ارمان ته په درنه کتلي
هغه زما په ژبه لوست کړی دی
دا مکتبي دا دنګ څنار زما د لاس نښه ده

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیار حکمت الله نومېږم. په کال ۱۳۴۵ کې مې د کابل په ښار کې د رحمت الله کاکړ په کورنۍ کې سترګې نړۍ ته پرانستلې. لومړنۍ ــ منځنۍ او لوړې زده کړې مې د کابل په ښار کې بشپړې کړې دي. د پښتو ادب د نکه شعر له یون سره له کال ۱۳۷۰ څخه راپدېخوا ملګری یم. لومړنۍ بشپړه شعري ټولګه مې د خپراوي په ګانې د ښکلي کېدلو څخه تر مخه د طالبانو د راپرځېدو وروسته دغرو خوراک شوه. لنډو کیسو لیکل مې له ۱۳۷۷ څخه راپدېخوا پیل کړي. او ایله مې دوه لنډې کیسې لیکلې دي چې د داستانونو په مجلة کې خپرې شوې دي. لومړنۍ شعري ټولګه مې دادی ستاسو مخې ته ایښې.

ټولګه مې ولولئ او که چېرې ستاسو د نظر ورړوه نو خپل درانه نظرونه په لاندې پته راولېږئ.

hmalyar@yahoo.com

ډېره مننه !

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library